

CAO News 12

Horolezecký časopis severočeského regionu č.125

* WWW.VRCHOLKY.CZ * WWW.LEZEC.CZ * VYDÁVÁ HOROLEZECKÝ KLUB CAO DĚČÍN * WWW.HORYINFO.CZ * WWW.HORYDOLY.CZ *

Ročník 11, číslo 125

-- Since 1999 --

Prosinec 2009

SPRÁVNÁ CESTA..

FRANZ KAFKA

„Kdybychom věděli, že jsme na správné cestě, a museli ji opustit, znamenalo by to pro nás nezměrné zoufalství. Jenže my jsme na cestě, která jenom vede k cestě další, a ta zase k další a tak pořád dál. Ale opravdovou silnici nespátříme hodně dlouho, jestli vůbec. A tak se jen necháváme unášet plni pochybností, i když si zároveň užíváme neskutečně krásné rozmanitosti. Splnění nadějí proto vždy bývá nečekaným zázrakem. I když na druhou stranu platí, že se zázrak může stát vždycky...“

V tomto čísle

- ✓ Modernista nebo klasik?
- ✓ Přechod Jizerských hor
- ✓ Martin Červenka - rozhovor
- ✓ PG – Francie a Španělsko
- ✓ Květoslav Padúče - portrét
- ✓ Rozhovor s Jiřím Chárou
- ✓ IQ - výhoda či nevýhoda?
- ✓ Studna na Vříšku
- ✓ Deivina ve Slovinsku
- ✓ a mnohé další...

Martin Švec dává Horám zdar na vrcholu Střední jehly na Vrabinci 10.1.2010. Foto © 2010 Pavel Randák

Co nového v CAO Děčín?

Informace z klubového dění..

Jiří Chára
Předseda CAO Děčín

Poslední prosincovou schůzi CAO Děčín jsme šikovně „spláchli“ v rámci Posledního slanění v Dolním Žlebu.

Moc toho k projednávání stejně nebylo: čerstvé zprávy přímo z jednání CVK za námi přinesl **Jeník Pleticha**, trochu jsme probrali výkony za končící rok (kromě těch od svalostroje **Pavouka** za moc nestály), **Petr Jícha** se připomněl s členskými poplatky a do klubu se váhavě hlásí syn známého vynikajícího lezce **Ondra Rosůlek**, ale zatím si nenašel čas, aby nás navštívil.

To je asi tak všechno (z bafuňáření, jinak to byl samozřejmě pouhopouhý začátek dění..).

Do konce roku jsme stihli ještě pár akcí i nějaké to lezení. Mukařov, Skály u Obroku (v Kravím dole jsme dokonce 29.12. sesbírali několik Horám zdarů za rok 2007 - 2009), už téměř tradiční Štědrodopolední Ptačí stěny, předsilvestrovský Labák, a také již 20. ročník Vánoční Bořně, bohužel poznamenaný nemocí několika inventárních účastníků.

Pak také končí tento plátek. Články a zprávy budou vycházet na EuroClimbingu a Lezci, svolávat a domlouvat se budeme prostřednictvím Pandory. Detaily najdete na konci tohoto čísla.

Chtěl bych poděkovat všem, kteří mi s mou prací pomáhali nebo posílali fotografie, zprávičky, nové cesty, příspěvky. Díky také za všechna slova uznání – to byl jediný motor, který mně donutil vydržet těch dlouhých deset let. Děkuji!

Ale dost řeči! Od zimního slunovratu se nám sice den prodloužil jen o rovných 20 minut, ale já už přesto cítím v kostech blížící se jaro. Ahoj ve skalách!

Všechny cesty vedou do skal...

Horám zdar!

Foto © 2009 Sponge

Modernista nebo klasik?

Čert aby se v tom vyznal..

Jan Pleticha
HO Dolní Žleb

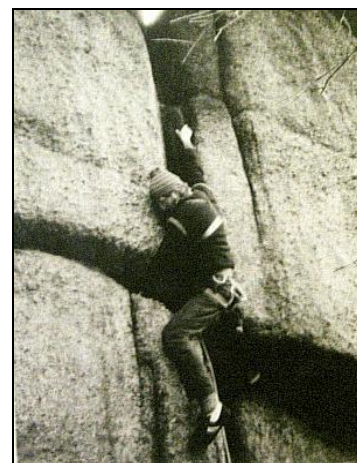
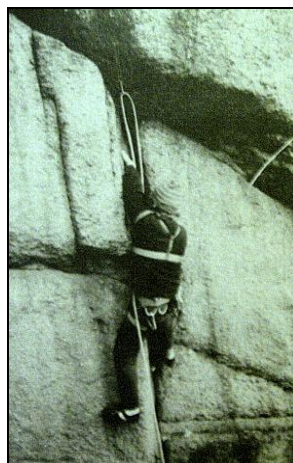
Pro modernisty jsem klasik, pro mladý klasiky jsem modernista, čert aby se v tom vyznal! A jak to tedy se mnou je doopravdy?

Někdy v roce 1983 se náhle objevil na učilišti Stavokombinátu, kde jsem se tehdy učil na zedníka, nový spolužák Votýpka a jen co se trochu oťukal, už začal vyprávět neuvěřitelné historky o horolezcích v Ádru.

Jelikož byl o rok starší, než my (nevyšel mu jeden rok na jiném učilišti), tak jsme ho prostě žrali. Každou jeho historku jsme přímo hltali – jak se snídají v bufetu čtyři piva a dva rummy a pak se jde lézt do skalního města, jak věčně někdo padal na zem, než to nakonec dal nebo divoké historky z horolezeckých večírků ve starém hotelu. Padala jména jako Kamzík, Sojkyn, Bíba, Václav a další. Bylo to poprvé, co jsem se dozvěděl, že existuje nějaký lezení po skalách.

8. listopadu 1985 jsem se úplně náhodou připltel na poslední slanění HO Ještěd a Lokomotivy na Hubertce v Jizerkách, kde jsem poznal Čokaře, Flosmana a bratry Vytiskovy. Po kvalitním večírku, jak to na posledních slanění bývá, jsem se zeptal, kdy bude příští večírek, na což mi bylo řečeno: „Hele, my jsme horolezci a jestli chceš s námi jezdit do skal a pak pařit, tak musíš taky začít lézt!“ Co bych pro pařbu neudělal. Tak prostě začnu lézt..

V sobotu 11. ledna 1986 přišel ten den s velkým D! Jel jsem s Čokařem a Petrasem lézt do Jizerek. Na Stojku lezu svou první cestu, NC II. Prvně jsem slyšel na vršku kluky hulákat „Hurá, máme Horám zdar!“ Pak mi bylo vysvětleno, že jsme na téhle věži v roce 1986, jako první, a to že je ten Horám zdar. A taky, že bych si měl sehnat autopásky a doktorský nitě a mistr Čokař že mi vysvětlí, jak si ušít sedák, jak se navázat na prsák, no a Petras že mi svaří na učňáku Plastymatu osmu, aby mě pořád nemuseli spouštět, jak pytel hoven, protože slanit na Dülfera, na to nemám..

Jizerky, Mechová věž, cesta Ochránců přírody. Ač IV, byl to boj. Kdo zná Jizerky ví, o čem mluvím. 20.1.1989

Pak přišlo období shánění lezeckého matroše. Karabiny, kde se dalo a s pochybnou kvalitou, lana, který po chvíli strašně ztvrdly, ploché smyčky ze švadlenky, také přešívání bačkor na lezení, řezání špuntů u kopaček a shánění různých lepiček na podlepení, transparenty na jizerský padesátce se zásadně vracely bez šňůr a padákové šňůry, to byl hotový poklad! Později se už sem tam objevovaly první sedáky od Nevyhoštěných, který alespoň na tu dobu znamenaly nějakou kvalitu. Prostě nic jiného v té době opravdu nebylo možné sehnat, a tak se často lezlo v neuvěřitelných unikátech.

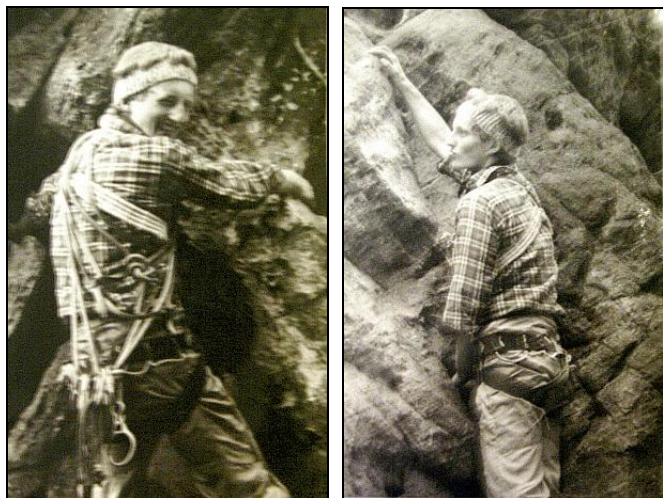
2. března 1986, Štolpich. Příprava a lezení na ledech. Konečně to začalo, jen to mělo chybu, že jsme nevěděli, jak vlastně ledy lézt, natož si vzít mačky..

27.4.1986 - První tlama. Samozřejmě natvrdo. Bylo to na Vajoletkách, Oldova cesta VI, z vršku do kruhu.

21.8.1986 - První vyvedená sedma. Břízková na Suškách. Tehdy se cesta lezla přes břízu, teď už je tam kruh, což je dobře, protože ta bříza byla dost hrozná!

9.9.1986 - Poprvé v Labáku. Do té doby jsem si naivně myslel, že Sušky jsou největší skály v Československu. Když jsem uviděl poprvé Labák, tak mě to úplně morálově zadupalo do země. Šli jsme od Bělináče. U Želvy to ještě šlo, u Tyršovek jsem už tolik nemluvil a u Presidenta, při pohledu na Big Wall, jsem už prostě jenom mlčel. Jak jinak, první cestu v Labáku jsme si vybrali Starou cestu VI na Vojtěcha. Byl to festival strachu!

Pak dva roky zelený pakárny 1986 - 1988. Sem tam nějaký lezení, když zelený mozek opuštěák náhodou dal..

Horní skály, nástup na Dvojče. Sedák ušitý doma z autopásu, rok 1986

2.10.1988 - První sedma v Labáku. Pampelišky VII na Labskou věž. Té cesty si vážím dodnes, protože cvakání prvního kruhu je i pro sedmovýho lezce dost zajímavý.

19.11.1988 - Kozelka, Umyvadlo, cesta Šolich. Slušná tlama po hlavě pod druhým kruhem, našťastí s dobrým koncem..

28.1.1989 - Labák, Bělináč. Po ránu zima jako sviňa, tak jsme se Sojkynem (který mimochodem nebyl tak hrozný, jak Votýpka vyprávěl) rozhodli, že balíme a pojedeme domů do Liberce. Uprostřed balení najednou Vláďa řekl památnou větu:

„Do prdele, Cigoš z Ádru! Budeme muset lízt!“ Mně v tu chvíli vypadl z ruky zamrzlý kanystř s vodou, a to jsem ještě nevěděl, která bije!

Cikán dorazil k nám, představil nám Stáňu (budoucí Lukavskou) a co prý budeme dělat. Navrhl, že se půjdeme projít pod skalami a pro jistotu vezmeme sebou věci na lezení, co kdyby, že? Samozřejmě se lezlo, nejdříve Podkovák VIIb a pak další. Tu zimu jsme v Labáku lezli každý víkend.

8.4.1989 - Po ujištění Cikána, že Ádr rozhodně není tak hrozný, jak vyprávěl Votýpka, jsem se odhodlal vyrazit tam se Sojkynem a Kamzíkem. Vybavil jsem se jako správný Liberečák – tepláky, podkolenky, trika s dlouhým rukávem a hurá, budu lézt za klukama spáry! No, bylo to rychlé. Z Medusy, už ani nevím, co to bylo za cestu, jsem byl krvácející spuštěn, ale další cestu, Východní spáru VII na Koberce, už jsem za klukama vylezl (respektive označil krví). Samozřejmě jsme zase měli Horám zdar!

18.4.1986. Vláďa Výtiska a já v nezbytné bundě značky Larysa. Kdo ji v té době neměl, nebyl horolezec..

19.7.1989 - Můj první prvovýstup. V Tisé, na masivu Členitá jsem udělal cestu Velký uzel V. Tam jsem také poznal Bělinu, pískovcovou frézu na děláni cest.

21.7.1989 - Na Modříně mi bylo dovoleno udělat cestu s kruhem. Do té doby jsem jen asistoval na Karkulku - Paví vejce z bukvic.

12.8.1989 Zase na Modříně, na Revizora prvovýstup Indián Joe VII. Proč má ta cesta jen jeden kruh? Zezdola na mě houklí „Hele, mladej, kruhů je málo, lez dál!“, tak jsem lezl..

19.8.1989 - S Vytiskou a Flosmanem jsme dělali nové cesty na Snežníku, což bylo tenkrát pole neorané!

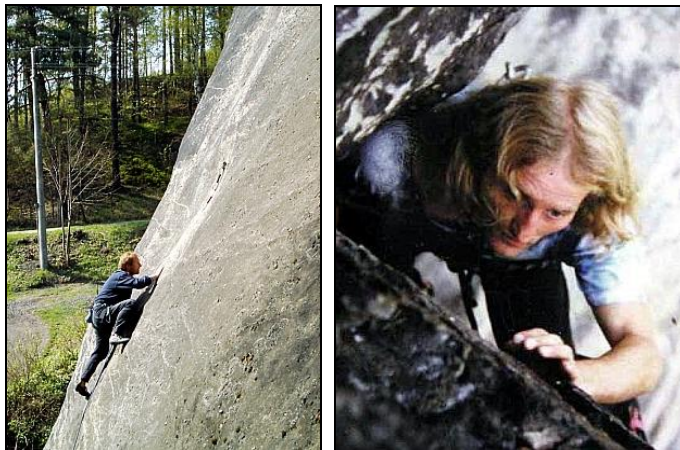
30.9.1989 - Poprvé jsem dělal cesty se Špekem u Kvoččen. Sestroňovická věž - Čokoládový expres VIIIa.

11.3.1990 - A první cesta v Labáku, kde jsem se zúčastnil prvovýstupu. Na Plavčíka cestou Motýlek VII.

2.6.1990 - Konečně jsme mohli vyrazit na západ, na vápno. Do té doby to byl pro každého z nás jen a jen sen. A teď hned Jura! Němčouři se mohli potřhat smíchy, když nás viděli lézt v kopačkách a se smyčkami na sedáku, jak mexický tanečník!

Byla to divoká doba. Dál jsem lezl a dělal cesty na rodném písku, ale také jsme podnikali směle výjezdy škodovkami na vytoužené vápno. Odvaha nám nechyběla! Deset marek v kapse, polévka Vitana nás živila po celou dobu zájezdu a nadšení bylo za milión. V zimě se prostě jezdilo na vápno a v létě jsme si užívali na písku v rodný hroudě.

Poznal jsem plno dobrých lidí, kterých si do dneška vážím. Vývoj v lezení, nejen v matroši, ale i výkonnostně pokročil o hodně dál, což je podle mě dobře.

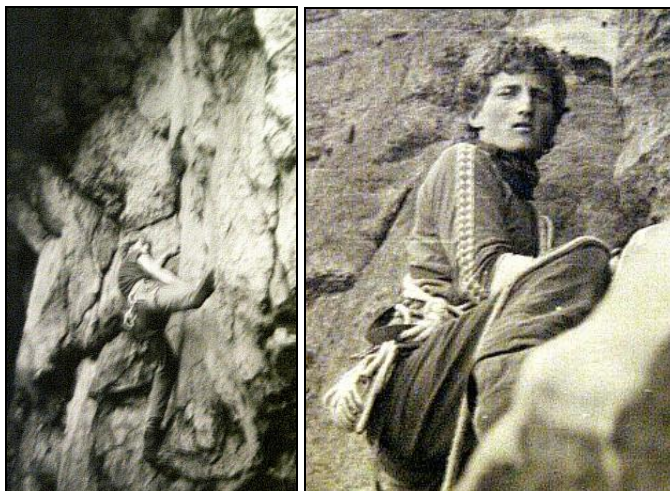

Skály u Hodkovic a mé vlasaté období

Tak jsem to tedy prožil před dvaceti lety já. A jak vidím lezení po těch letech dnes?

Jelikož před mnoha lety jsem si taky šáhl do kouzelného pytlíku, a bylo by stupidní tvrdit, že to bylo jen na jediný cestě, tak jsem si odebral právo, něco někomu vyčítat.

Výkonnostně dnes lezu o hodně líp, než před lety, protože jsem zjistil, že pro lezení musím také něco tréninkově udělat, ovšem morálově jsem před těmi 20ti lety lezl odvážněji. Je to vývoj. Párkrát jsem spadl na zem, sem tam blbá tlama natvrdo, viděl jsem otevřené zlomeniny, slyšel hnusný dutý zvuk, když někdo nekontrolovatelně spadl na zem a bohužel jsem byl i u toho, když při lezení člověk skončil. Tak jsem po těch všech zkušenostech jenom přizpůsobil lezení k obrazu svému a je mi úplně jedno, co se v tomto ohledu o mě povídá.

Vlevo Sněžník 19.8.1989, vpravo Drábky, Údolní cesta VI na Sokola a nezbytné tričko z NDR. Lezeno na prvního máje 1986..

Jen mě hlava nebere, když se někomu něco stane při lezení, jak hned vzniknou debaty ve smyslu „Když na to neměl, tak tam neměl lézt, určitě to byl překlízkář, patří mu to.“ a jiné demontní výlevy chytráků! Jsou to lidi, co buď nikdy žádnou chybu neudělali nebo místo mozku mají pivní kostku!

Mě lezení baví. Je to má radost z pohybu na skalách a jestli polezu výkonnostně cokoliv, tak tu radost mi nikdo nevezme! A hlavně jsem při lezení poznal a poznávám úžasný lidi.

Poslední dobou se o mě mluví a píše poněkud více, a jak jsem vysleoval, byl jsem zařazen do kategorie „Modernista“. No, nevím. Vyvracet vám to nebudu. Spíš vám řeknu, jaké kategorie prvovýstupců a lezců vnímám ve skalách já:

Prvovýstupci

Domácí oblastní prvovýstupci: Většinou mají svoji oblast, kde dělají léta prváče a díky jim máme co lézt. Svě území si dobře střeží a udávají, jakým směrem bude oblast ve stylu lezení směřovat. Věnují tomu čas a úsilí a své cesty považují za své děti. Dobrá rada pro správce - nikdy nesmyslně nejděte proti domácím prvovýstupcům. Ač mívají i mezi sebou menší rozbroje, v tomto případě se dokáží okamžitě semknout, jako jeden šik a vyhlásí vám partyzánskou válku, kterou určitě nevyhraje!

Nájezdníci: Najednou se objeví v nějaké oblasti, vůbec je nezajímá, jaké jsou zde tradice a zvyky v dělání cest a přijde jim, že si musí oblast okamžitě upravit k obrazu svému. Domácí prvovýstupci s jejich názory je prostě nezajímají, no a hned je v hospodě co řešit..

Potulní prvovýstupci: Nemají žádnou svou stálou oblast, když se někde objeví, tak si nejdřív v oblasti pořádně zalezou a seznámí se s místními lezci u piva a lezení. Pak zde, bez nějakého velkého rozruchu, udělají pár cest, zajímavých svým novým pohledem na věc nebo směrem. Ke spokojenosti místních osvěží vzduch novými cestami a za čas se vydají zase o oblast dál.

Já jsem Bůh: To jsou prvovýstupci, kteří zásadně dělají nové prváče o několik stupňů níž, než co normálně lezou. Nejlíp, když lezou IX, tak udělají VII s nádechem VIII. Jištění zásadně dávají co nejdál a pak cítí sladké zadostiučinění, když sedmový lezec jejich cestu nemůže vylézt nebo v ní bojuje o holý život.

Ve jménu průvodce: Tak tenhle druh prvovýstupce je pro oblast opravdová pohroma! Chce za každou cenu dostat své jméno do průvodce a často i na úkor kvality cest.

Lezci

Lezení je pro ně život: To jsou lezci, kteří nemůžou bez lezení existovat a to doslova. Lezení přizpůsobí celý svůj život a lezou, dokud jim to tělo fyzicky dovolí. Na duchu zůstávají mladí i v kmetském věku a je jim jedno, že za mlada byli pro své okolí modernisté a teď jsou zase označováni za klasiky. Každá doba kastuje tyto lezce podle svého pohledu, ale to už si přeberte sami, co jsem tím chtěl říct..

Mladí pseudoklasici: Začnou lézt, ale když se rozkoukají a zjistí, že nebudou nejlepší, tak schovají svoji neschopnost na sobě dít a tvrdě trénují za pózu obhájce klasického lezení a spasitele toho našeho lezení. Najdou si nepřítel, většinou lezce, kteří lezou dobře, ale s mg, a už mají proti komu bojovat! Sami si s pravidly ovšem hlavu nelámou a hravě si je upraví podle svých potřeb - kruh klidně zatlučou metr od zavrtání, klacek v díře použijí jako hodiny, a pak ho vyhodí,

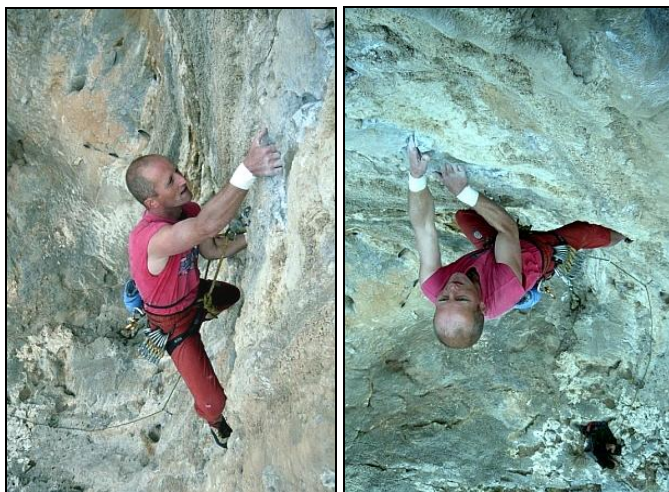
nebo v cestě kličkují, jak zajíc na honu, ale popis zní samozřejmě přímo..

Lezec do prvního úvěru: Začne lézt a za chvíli už je chytrý, jak rádio, udělá hned cestu, s každým se zná a se všemi lezl. Pak ho uloví lovkyně a do tří let je svatba, úvěr na barák a už ho nikdy nikdo ve skalách nevidí. Zajímavý je, že v průměru je to fakt do tří let, co jsem tak vysledoval.

Lezec playboy: Má nazpaměť nalezeno pár lehkých a tak dvě těžší cesty, ale jen takové, aby na ně bylo dobře vidět, nejlíp z turistické cesty. Zásadně leze do půl těla, pohazuje přitom svou dlouhou hřívou a neustále oznamuje okolí, jak je ta cesta strašně nebezpečná, jen aby obdivovatelky měly ten správný strach o jeho krásné tělo. No a večer v hospůdce při líčení svých hrdinských kousků je úspěch téměř jistý!

Ovakeři: To jsou lezci, kteří lezou takové cesty, že by vás ani ve snu nenapadlo, že se něco takového vůbec dá lézt. Zelené spáry, mechovaté plotny, mokré komíny, slizké kouty. Když jsem ještě bydlel v Liberci poznal jsem pár místních qvakerů. Měli svoje oblíbené oblasti, mraky vylezených cest a každý rok na podzim vyhlašovali cestu roku – samozřejmě čím zelenější, tím lepší. Dokonce měli i svůj rituál v hospodách, říkali tomu dát pivo na pešla - to znamenalo vylít si celý pivo na hlavu. Když v jedné knajpě hostinský jejich rituál kupodivu nechápal a začal je vyhazovat, tak mu odnesli dveře. Přijde vám, že jsou to blázni a nepatří do lezení? Proč? Prostě jsou sví a to je na jednu stranu parádní..

A pak jsou ještě lezci samotáři, boulderisti, horalové, písaři nebo moráloví lezci, mezi nimiž je nepřekonatelným králem Špek - u něho dokonce platí, že čím je starší, tím je odvážnější a určitě nám ještě vyrazí svými výkony dech! Jsou tu lezci, co lezou jen na vápně nebo průkopníci, kteří hledají a nachází nové oblasti, udělají tam cesty a pak i průvodce (dobrý prospektor je třeba Hubka) a další a další lezci.

Jeník Pleticha současnosti..

Myslíte si tedy, že kastovat lezce na klasiky a modernisty je správné? Já osobně to vidím jinak. Pokud někdo neobtěžuje druhé, dodržuje pravidla dané oblasti, tak ať si leze podle svého gusta. Lezení je tu pro každého a ať se to třeba někdy nezdá, podstatu máme stejnou - jsme blázni, co lezeme někam nahoru a nesedíme doma, jako pecky!

Kam mě budete řídit, je vaše věc. Já prostě lezu podle sebe. Pro modernisty jsem možná klasik, pro mladý klasiky modernista. Když jsem začal malovat, tak pro malíře jsem byl lezec, pro lezce malíř. Čert aby se v tom vyznal...

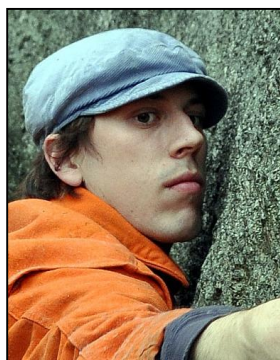
Foto © archiv Jeníka Pleticha

Přechod Jizerek. Pro milovníka Jizerských hor akce, která ho nemůže ani na okamžik nechat klidného. Už jsme o ní párkrát psali, byl i nějaký ten nesmělý pokus, ale ani jednou se o „přechodu“ hovořit nedalo. Nejlépe o této akci vypovídaly vrcholové knížky. A jméno, které se tam objevovalo nejčastěji, bylo Jiří Hušek ml..

Přechod Jizerských hor

Povídání o jedné mimořádné lezecké akci..

Jiří Hušek ml.
HO LOKO Liberec

O b á v á m se, že pravidelným přechodníkem Jizerek už dávno nejsem. Naposledy jsem to zkoušel roku 2006.

Od té doby jsem se k tomu nedostal. Takže bych mohl napsat leda nějaké vzpomínky, a i ty už asi budou dost vyčpělé a budou zavánět spíš nějakým itinerářem postupových cílů..

Vzpomenu třeba na rok 2005.

Ale nejprve trocha exkurse do historie tohoto podniku:

První myšlenky na uskutečnění horolezeckého přechodu JH spadají do dvacátých let minulého století.

*První známý přechod uskutečnili 20.7.1924 **Wilhelm Hütter** a **Anton Kiesewetter** z Liberce. Vyrazili o půlnoci z Hemmrichu a skončili v 17:00 na Věži Grálu. Cestou vylezli 15 věží.*

*Další přechod následoval hned příští rok. Uskutečnili jej ve dnech 30.5. - 1.6.1925 **Herbert Queisser**, **Rudolf Hütter** a **Theodor Dobiasch** z Liberce. Začali na Kovadlině a skončili na Hajném. Cestou vylezli 25 věží.*

*V pozdějších letech prováděli horopřechod JH především **bratři Ginzlové** a skupiny soustředěné kolem nich. A to jak letní, tak i zimní přechody.*

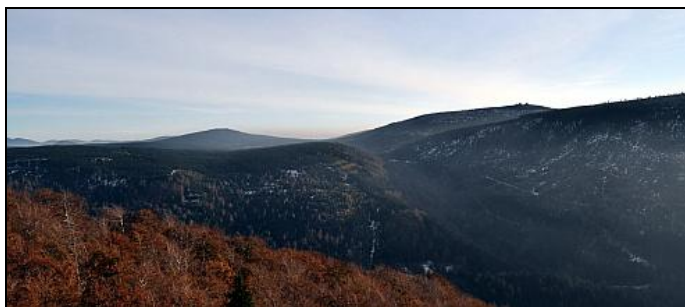
*V dalších letech byly horopřechody absolvovány jen sporadicky a nepravidelně. Až na přelomu tisíciletí lze zaznamenat v tomto ohledu zvýšenou aktivitu **Petra Prachtela**, který chodí horopřechod v jednom zátahu. V roce 2002 tak za 24 hodin vylezl 64 věží a v roce 2005 (to mu bylo 67 let!) dokonce 101.*

V současnosti jsou přechody JH uskutečňovány jen výjimečně.

Přišlo zase září a s ním i čas na splnění jednoho snu. Do otrhaného batohu putuje už notně odrbaný sedák, dřevěná lezečková lana, 27 metrů lana, které má svá nejlepší léta dávno za sebou, a dvě dederonské karabiny. Zbylý prostor vyplňuji spacákem, čelovkou, lahví vody a iontovým nápojem nesoucím etiketu Svijanský Máz. Odpoledním vlakem přijždím do Bílého Potoka a v místním koloniálu doplňuji zásoby.

Následkem pořízení čtyř housek a kusu eidamu může prodavačka může zavřít krám. Inu, kde nic není... Když dorážím pod Achimovku, začíná se šepit. Pod náhorní stěnou rozkládám spacák, nařizuju budík na šestou a brzy usínám.

Ráno je frišno a rozhybání ztuhlého těla chvilku trvá. Rozcvička ve spáře na Achimovku však dokáže rozproudit krev. První vrchol do sbírky. Povede se i zbývajících devětadevadesát? Postupuji systematicky po svazích Tišiny a vyzobávám další kousky. Dvojče, Hajného, Kuličku, Hrad rytířů. Pod Parsifalem je už jasné, že den bude slunečný a tak jej oslavuji krásnou Západní hranou. Věž Grálu a její Strážce jsou milou povinností a pak již následuje terén, kam lidská noha vkročí pouze výjimečně. Ze seznamu si tak mohu odškrtnout Trojčata, Špičatou věž a Koráb.

Tím mám vyřízenou první oblast a v dobré náladě se vrhám na další. Lesy na svazích Paličnicku se vyznačují vpravdě parkovou úpravou, takže postup v nich je jedna velká radost. Jo, až přijde na řadu okolí Spárové věže, to bude jiné kafe. Nyní však na to nemyslím a užívám si krásných cest na Plotnovou a Mechovou věž, Mechovou věžičku, Liščí skálu, Bukovou a Travnatou věž, Medvídka a Supí hlavu.

Následuje Kohoutí hřeben, který je opravdovou perlou ve sbírce. Pouštím se do nádherných ploten klasické Hřebenovky a celou cestu doslova běžím. Ani ne za půldruhé minuty mám výstup za sebou a následuje ta pravá vrcholová pohoda.

Ale času není nazbyt a proto rychle přebíhám přes Šmejda na Paličku a přeskokem zdolávám Paličnick. Turisté na vyhlídce kroutí hlavami. Asi mají odlišnou představu o příjemném stráveném dni.

Od vrcholového skaliska Paličnicku pokračuji přes Skřítka do zřídka navštěvovaných koutů ke Květnové skále a dále do oblasti Kuřích věží a Tisového kamene. Výhled je odtud sice krásný, ale stále se nemohu zbavit pocitu lehkého zoufalství. V protějších stráních Smědavské hory lze tušit strmě stoupající Richterovu cestu, která mě vyvede na tisíc metrů vysoko položené Polední kameny. Naběhané a nalezené kilometry jsou

už v nohách cítit. Co se dá však dělat, když voják nemůže, tak ještě pětkrát musí.

Z Tisového kamene dolů strání běžím. Snažím se získat rychlost. Přemýšlím, jak moc bych se musel rozběhnout, abych se bez námahy dostal na vrchol protějšího hřebene. První kosmická rychlost by měla stačit. Stupňuji proto své úsilí, avšak ve změní větví se hrouť nejen mé tělo, ale i moje naděje na pohodlné dobytí Poledních kamenů. No co, zase mi nezbude než ten kopec nějak vyšlapat. Stejně jako loni.

U Lokomotivky konečně shazuji prokletý ruksak ze zad a vrhám se do stěn. Po hřebeni horních Poledních kamenů se přes Emilovu věž dostávám až k nádherným vrcholům Frýdlantského cimbuří. I zde se na vyhlídce rojí turisti. Mé kroky však vedou na lezecký vrchol -alespoň nemusím poslouchat řeči o nesvéprávných psychopatech. Pro urychlení celé akce volím přeskok z předvrcholu na hlavní vrchol a hned zpět. Třicet metrů nad podlahou a okolní expozice, kdy je vidět až do polských rovin, dělají z těch několika vteřin ten pravý zážitek. Když si člověk navíc uvědomí, že autorkou přeskoku je nějaká bezejmenná německá Trudi z počátku minulého století... Klobouk dolů.

Po hřebenovce uháním dolů k Polednímu zubu, Pohovce, Polední stěně a Kazatelně, v jejíž stěně vymlsávám krásné sokolíky Východní cesty, které nikdy nezklamou. Pak už je to jen kousek kolem Oltáře a Poslední a Novoroční věže do údolí Černého potoka, při jehož přechodu podstupuji nedobrovolnou koupačku. Ale co, je přes pětadvacet stupňů a spacák jistě brzy uschne. Výšlap vzhůru k Muflonímu převisu je posledním stoupáním, které musím tento den zdolat. Naštěstí. Oblézám všechny skalky kolem Mufloního převisu a Hlídačů. Krásná Emilovka na Horního Hlídače je pěknou tečkou za další splněnou oblastí.

Nyní mě čekají Štolpichy. Přes zarůstající paseky se dostávám na turistickou cestu k vrcholu Ořešniku a za houstnoucího šera přidávám do sbírky ještě Poklici, Zahradníková učně, Zahradníka, Stojku a Zahradní věž. Zahradní je dvaapadesátou skálou, jejíž vrcholu toho dne dosahuji. Na trávě pod skaliskem si pak upravuji místo na spaní. Leže ve spacáku zaznamenávám nepřímou úměru mezi intenzitou tmy a množstvím svijanské jedenáctky. Inu, podařený den.

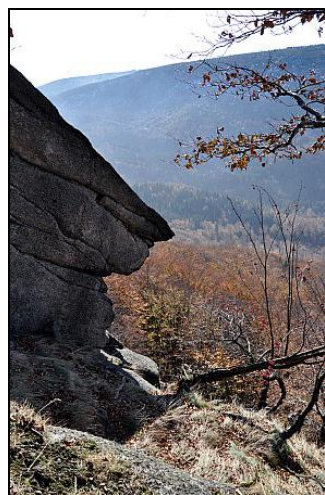
Ráno se budím před šestou. Přece jen pomalu nastupuje podzim a lehký letní spacák už moje kosti zahřát nedokáže. Nyní mě čeká ten pravý boj. Prosvětlenými lesy Ořešniku sbíhám do údolí Štolpichu a následně se nořím do neprostupných hvozdu u Jeskynní věže. Teď teprve začíná

zábava. Do sbírky přibývá Malá Máří i její monumentální Divá jmenovkyně. Vysoko nad údolím vychutnávám ranní nádhru a pozoruji v povětří dovádějící sokoly. Hodiny by se dalo ležet na žulové baště a pozorovat okolí, ale mě bohužel tlačí čas.

Vrhám se do nejhoršího úseku celé mé výpravy. Od Strážce Divé Máří nevede do oblasti Spárové věže žádná stezka. Člověk si musí probíjet cestu neprostupnými houštinami, seskakovat a padat z vysokých, mechem porostlých kamenů, brodit se vepřovými kališti, plazit se průrvami ve skalách. Těch 300 metrů mi trvá asi půl hodiny a u Spárové věže vylézám z koryta potoka orvaný jak samice. Rychle zdolávám Spárovou a Jeřábovou věž a přes Modlu se dostávám k Čarostřelci. Pěkná klasická Východní hrana mě vyvede na vrchol a já poprvé používám lano, abych mohl sestoupit z věže.

Nyní mě čeká delší turistický úsek. Sbíhám na Riegelweg a po něm stoupám vzhůru na Hřebínek. Sluníčko začíná připalovat a když sedím na vrcholku Rakve, tak už vysloveně peč.

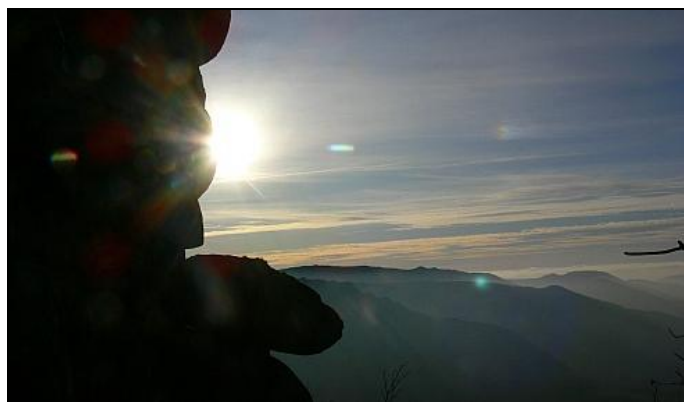
Krásnými bukovými lesy Poledníku uháním dál směr Srázy. Svou sbírku rozšiřuji o Jizdenku, Netopýří věžičku a Sviní kámen. Dále přidávám Hlášku a na Ostrém rohu a Pevnosti si vychutnávám notoricky známé „šestky“. Z oblasti Srázů už mi zbývá jen pár věží a tak je rychle dorážím. Zlézám Ostrou stěnu, Žábu a jejího koně, Homoli cukru, Sedlo a vpsledku i Zvon. Po Viničné cestě doslova běžím na Hemmrich.

Času je málo a chybí mi ještě celá jedna oblast. Když mímám hospodu v sedle, smutně zamáčknou kroupu, pokusím se zahnat chuť na jedno točené a v kopci směrem na Kopřivník přidám do kroku. Zdolávám Sněhuláka, Gorilu a Pic 60. výročí VŘSR. Na Oldříška si pro radost vybíhám údolní stěnou. Nyní mě čeká zkompletování lehkých věží převážně „normálkami“. Dobývám tak Morčouna, Okrajovou, Skalní bránu i Lysé skály. Dále Kuličku, Frýdlantské a Borovou věž.

V Údolní cestě na Stržovou plotnu na mě již padá únava a začínají křeče v lýtkách. Sprintuji plotnou vzhůru, aby mě křeče nestačily doběhnout a setřást do údolí. Následují Kovadlina, Dvojitá věž, Želva, Smrkový kámen, Uhlířovka, Hradby a Panenka. Tak dosahuji vrcholu Stržového vrchu a těším se pomyslením, že už nemusím nikam do kopce. Nyní moje cesta povede jen dolů. Přes Srdce a Rozeklanou se dostávám k Pyramidě, jejíž „normálka“ je posledním problémem celého podniku.

Pod skálou si sednu, odpočívám a počítám doposud vylezené vrcholy. Je jich rovných 97. Slunce už zapadlo a nad obzorem zůstává sytá oranžová záře. Už není kam spěchat. Vyškrábu se na Javorovou věž a Morouse a strání pomalu scházím ke svému cíli. Tím je opomíjený pižďuch jménem Pralinka. Posledních pár kroků po krystalech a usedám ve vrcholovém hrnci kousek od knížky. Za mnou je sto vrcholů...

Dva dny lezení nahoru a zase dolů. Dva dny probíjení se divokými roklemi a hřebeny Jizerek. Dva dny, kdy jsem nespátřil živáčka, tedy pokud nepočítám turisty na vyhlídkách, kteří však nijak nerušili můj vesmír.

Sen se splnil. V několika následujících dnech přestaly bolet ruce, nohy i záda. A do hlavy se propílžila neodbytná myšlenka: „Co takhle zkusit to v zimě?“

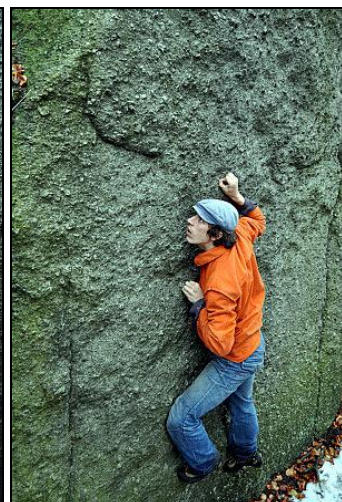
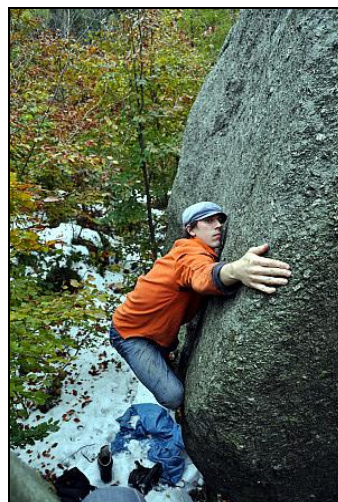

Foto © archiv Jiřího Huška a CNs

Povídání s Martinem Červenkou

Za CAO News se ptal Jan Pleticha
HO Dolní Žleb

CNs: Ahoj Martine. Na začátek kdybys nám, prosím, řekl, jak dlouho už lezeš a jestli si vzpomeneš na své začátky v Labáku.

M.Č.: Lezu od svých 13 let, poprvé to bylo tuším v 8. třídě základní školy v Bělé. Tenkrát byla mojí spolužačkou dcera děčínského horolezce Ládi Tůmy st. a ta mě a několik mých kamarádů přivedla do skal mezi opravdové horolezce. Do té doby jsme se potloukali po skalách v Bělé a dost amatérským způsobem zdolávali místní vrcholy s cílem zapsat se do vrcholové knížky.

Do Labáku jsem se dostal tak o rok nebo dva později, to už jsem byl na děčínském gymnasiu a stal jsem se členem tamějšího horolezeckého oddílu Lokomotiva Děčín. Každé úterý byla schůze a to byl vždycky zážitek! Jednak se tam scházeli pro mne tenkrát a dodnes osobnosti pískovcového lezení, počínaje Karlem Krombholzem a konče bratry Weingartlovými. To bylo místo a období, kdy jsem poznal Pítrse Laštovičku, Pavouka, Fanyho a o něco později Říšochleba, ale i spoustu dalších a o každém bych určitě mohl dát k dobru aspoň jednu historku.

Nejlepší byly závěry každé ze schůzí, kdy někdo z místních rejpalů, často Petríní, zvedl ruku v diskusi a vznesl třeba dotaz, kdo se to vysral v kuchyni na horolezecké chalupě ve Žlebu. Následovala ukrutná hádka a za viníka byl téměř vždy označen někdo mimoděčínský - Poupa, parta kolem Prcase anebo jiní „nezvaní“ v Labáku.

Dalším nakopávacím bodem v diskusi byl Karel Bělina a jeho Vzpoura proti králi na Želvu, Edita na Tyršovku, Big Wall, vytloukání a zase vrácení kruhů zpět, kde byly.

V té době lezení v Labáku bylo věcí odvážných a zkušených a my mladší se zpočátku jen vozili na druhým. Sedma byla dobrý výkon a VIIc jen pro nejlepší. U kruhu se dobíralo, navázání jsme byli jen v prsáku a seděli jsme v popruhu, u kruhu jsme losovali, kdo vytáhne další délku a v pytlíkách na zadku byla cigára se zapikem.

V Údolní stěně Teufelsturmu

Karabiny z NDR byly přepychem a padali jsme do statických lan JUTA, hlavu chráněnou helmou CASIDA. Osma a sedák se postupně objevovaly a byly to vesměs doma vyrobené unikáty. Ono lezení na pískovci bylo tenkrát spíš čundr s bivakem pod skalou a kytarami. Pár dobytých vrcholů za víkend a sportovně

to brala spíš jen hrstka lidí. Událostí roku byl Zabilkáč a zase lezení, kytary, děčínský ležák z voskovanyho kelímku a proklepaná noc v dekáci z Prioru...

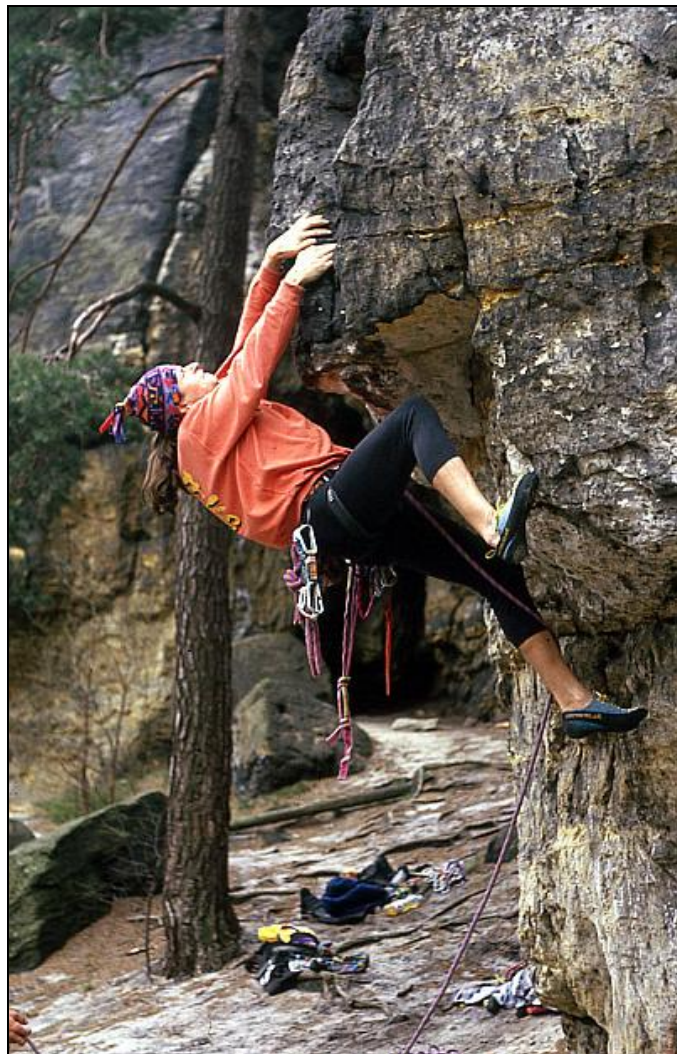
Bezzubý Yuchen, Labské údolí, 90tá léta...

CNs: Ty jsi ještě zažil dobu, kdy se v Labáku dělaly cesty z čistý pozice bez navrtávání a zároveň jsi byl ve skupině prvovýstupců, kteří prosadili zavrtání ze smyčky nebo háčku, které posunulo obtížnost cest výrazně nahoru. Mohl by jsi říct z vlastní zkušenosti svůj názor na dělání cest těmito dvěma styly?

M.Č.: Zavrtávání se z čisté pozice jsem zažil v prvních letech mého lezení. Pamatuji historky o Weingartlech a Hudym, jak dvakrát ťukli do navrtáváku z čistý pozice a pak hodili dvacetimetrovou tlamu. A zase znova a znova, než se dostatečně zavrtali. Teď mluvím o ranných osmdesátých letech, kdy špička pískovcových lezců atakovala v sousedním Německu devátý a desátý stupeň pískovcové klasifikace a přesto zde v Labáku vznikaly prvovýstupy o mnoho stupňů lehčí a tím chci naznačit, že staré pravidlo - zavrtávání z čistý pozice, bylo jistou brzdou v rozvoji lezení v Labáku. Velkým průlomem v této situaci byl příchod Milana Krauskopfa. Jeho angažovanost ve změně pravidel, ve smyslu možnosti zavrtat ze smyčky, háčku, skobičky, prostě z čehokoli, co usnadnilo osazení borku a poté kruhu.

Před touto změnou si pamatuji navrtávání z čistý pozice s klackem v zubech, klacek byl rozštípnutý podélně a do rozštěpu klacku se skřípnul borek, čímž se uvolnila jedna ruka a mohlo se bušit kladivem do borku. No, pěkně voprz!

Po tomto usnadnění při děláni cest začaly vznikat cesty typu Piva na hrad, ale i jiných staršího data. A cesty se staly lezitelnější pro ostatní lezce, protože jednodušší zavrtání znamenalo více kruhů tím, že se eliminovala snaha přelézt těžké místo jen za účelem najít místo, kde se dá lépe zavrtat.

Ostrov před 20ti lety

CNs: Je o tobě známo, že si děláš významné prvovýstupy a přelety cest v Labáku. Chtěl bych se zeptat na historii vzniku těchto cest. Třeba cesty Pivo na hrad na Prezidenta nebo Zákaz kouření. Kolik kruhů jste dali při prvovýstupu a kolik jste jich poté dodali? A jaké cesty ti utkvěly v paměti svojí obtížností nebo jinak, na které se nedá zapomenout?

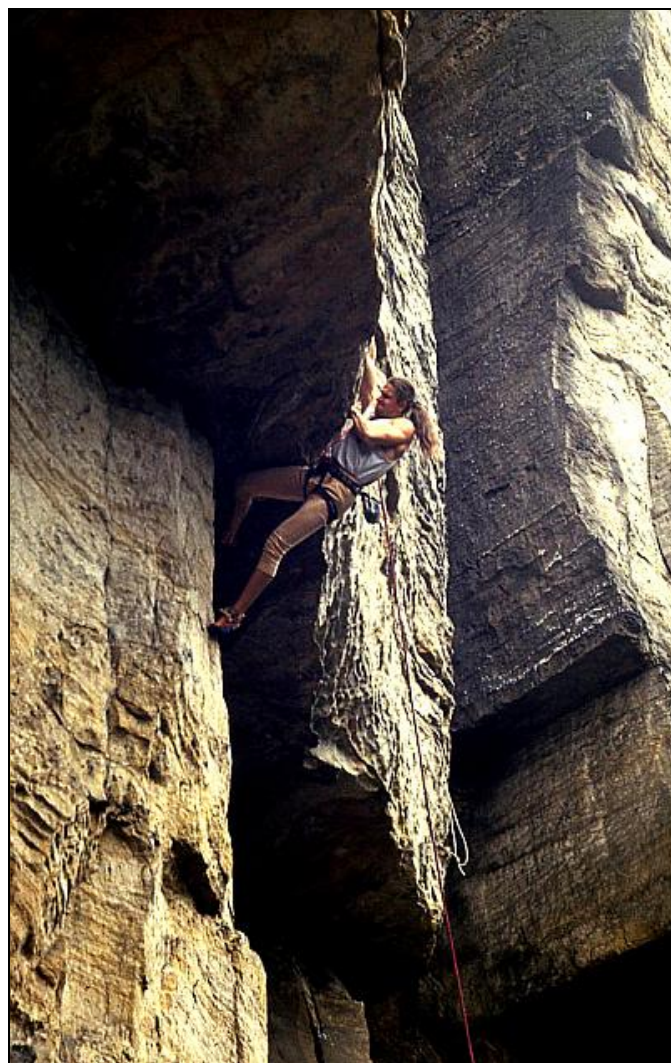
M.Č.: Cesty Pivo na hrad a Zákaz kouření byly pro mne přelomové. Vznikly na jaře roku 1990, kdy jsem se vrátil z mého prvního lezeckého zájezdu z Francie. Moje první návštěva „Západu“ a známých lezeckých oblastí mne absolutně ohromila svojí obtížností cest a také množstvím lezců, kteří se o přelety pokoušejí. Byl to ohromný impuls něco z toho mít i tady v Labáku.

Tenkrát to byl Milan Krauskopf, který razil myšlenku děláni cest pro „západní“ lezce, tedy rozumně odjištěné i když stále morální, a tak jsme se pustili i do Prezidenta. Začali jsme vlevo Pučem a posouvali se směrem do údolní stěny. Pivo na hrad bylo uděláno během jednoho dne a pro urychlení procesu jsem tenkrát tahal neuvěřitelné fláky a zavrtal se co nejdál. Dodnes si pamatuji, jak na mě zespoda řvali ať už se zavrtám, že je to

už dvacet metrů pod zem. Nikdy jsem necítil potřebu udělat nějaký lezecký pomník, který by se nelezl a zabral nejlepší směr ve stěně, a tak jsme do Piva dodali asi 4 další kruhy. Tenhle styl se v podstatě odehrával po celou moji nejlepší výkonnostní éru v devadesátých letech a doufám, že cesty jsou dodnes lezitelné.

Ale více než aktivní prvovýstupce se cítím spíše hrdým přeletcem nových cest v Labáku, v té době hlavně z dílny tandemu Prcas x Špek. Svojí logikou, morálním aspektem a obtížností mne uchvacovaly a navíc v té době se mi moc času na děláni nových cest nedostávalo, a tak jsem se soustředil spíše na přelety. Stávalo se mi, že jsem některou z jejich cest nemohl vylézt a musel jít za autory a pak nezapomenou na šibalský úsměv Špeka nebo Prcase, když mi prozrazovali know how a já to pak dal.

Rád vzpomínám na děláni cesty Zákaz kouření. To byla opravdu teamová práce a navíc je to moc pěkná linie s odjištěnou spárou co tahá za ruce. A z přeletů třeba na Expo 92 na Prezidenta, kde jsem se nahoře úplně ztratil a ze zoufalství skončil u posledního kruhu na Big Wallu. Špek a Prcas mi pak poradili a bylo to.

Cesta Vychytralý plán v Labáku. 90tá léta

CNs: Víš, že Labák je tvoje srdeční záležitost, i když teď žiješ v Irsku. Mohl bys porovnat lezení v Labáku a v Anglii?

M.Č.: Labák a lezení byla víc než polovina mého života. Bylo a je to o lidech, sportovním výkonu a odvaze, překonávání

sama sebe a trumfování těch kolem. To, co mi dalo lezení a život ve skalách, to mi pomohlo i v mém soukromém a profesním životě.

Teď žiji i s rodinou pátým rokem v zahraničí. Nejdříve v Anglii a nyní v Severním Irsku. Ztratil jsem pískaření se vším, co k němu patří a není to jen ten sportovní výkon, jak víš, ale našel jsem osobní a rodinnou spokojenost a upřímně si vychutnávám britský tradiční způsob lezení. Dospět k tomuto stavu mi pomohla moje zkušenost a léta strávená na písku a potažmo v horách se skvělými lidmi z Čech.

Labák a vůbec písek už asi nikdy nevypudím ze svého srdce. Vždycky když přijedu na návštěvu do Čech, tak je pro mne obrovský zážitek jenom jet Labským údolím, natož si zalézt. Nicméně na Britských ostrovech existuje tradice stará stejně, jako ta saská a naše. To zraní od lehkých morálních cest až po ty sportovní mi velice pomohlo cítit se na Ostrovech brzy jako doma a najít si lezecké štěstí i v tom nepříznivém počasí a „kvakaření“ ve srovnání s Labákem a Saskem.

Co je úžasné v mém současném domově jsou lidi, lezci, schopní komunikovat v klidu, naslouchat jeden druhému a bez emocí se domluvit či dobrat řešení v jakékoli otázce. Ta jejich nekonečná tolerance a slušnost je balzámem na moji povahu a přesvědčení. Tím nakusuji otázku nekonečné diskuse o Mg nebo jiných problémech v lezeckých oblastech a neschopnosti se v klidu a nestranně dobrat řešení. Ale to jsem odbočil od samotného lezení.

V Severním Irsku mám zkušenost ze dvou možná tří lezeckých oblastí. Ani v jedné nenajdeš nýt at' ve stěně, či na štandu, jinými slovy, co si dáš, to máš. Něco jako lezení v Yosemitech.

Mourne mountains na jih od Belfastu jsou kopce připomínající České Středohoří s žulovými masivky na vrcholcích, dosahující výšky až 30 metrů. Nástup ke stěnám 1-2 hodiny, 90ti % vlhkost a chčije každý den. Jinými slovy, vyrazíte ráno s batohem plným lezeckého harampádí, jdete dvě hodiny bahnem a vřesem do kopce v ukrutném vichru a když dorazíte pod kvak, tak začne chcát. Idylka, že?

Druhá oblast je úplně na severu ostrova, asi 1,5 hodiny od Belfastu a jmenuje se Fair Head. Jsou to útesy vysoké do 120ti metrů. Parádní lezení včetně spárového, ale platí zde pravidlo o počasí a přístupu, jako u Mournes. Přístup je vlastně kratší, tak 30-40 minut od auta.

Další oblasti, jako Gola Island nebo oblasti v Doneghalu, jsou zajímavé, ale čtyři hodiny z Belfastu a počasí je ještě horší než v těch výše zmiňovaných.

Co se týče pocitu při lezení tradičních cest v Irsku a Británii, kdo zakusil, ví, o čem mluvím. Na písku jsem se dostal na úroveň lezce, který dokázal lézt i ty morálovější cesty, ale na písku je to o taktice rozvržení sil

k prvnímu kruhu, který tam je. A je to jistota i když se nalézá v 10ti nebo 30ti metrech, ale je tam. Můžeš k němu dolézt zcela vysílen a cvaknout ho, chytit ho nebo nějak nalovit, ale furt je to pevný bod, na který se můžeš upnout. V tradičním lezení nemá nic, jen štand na konci lanové délky. Když ti dochází síla, musíš se spolehnout na to, co jsi založil a buď si odsednout nebo hodit rypák do drátku. A to mě baví...

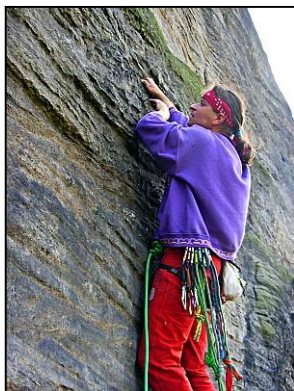

Foto © archiv **Martina Červenky**

Francie a Španělsko 2009

s CK Burdych – Sedliský, aneb příště už Karosou..

Libor Svoboda
CAO Děčín

Nastávající podzim u nás neskýtá mnoho možností k „protřepání“ padáček, a tak našinci nezbytvá než vyrazit za sluncem do jižních krajů. Letos jsme opět volili Španělsko s naší osvědčenou cestovní kanceláří „Burdych - Sedliský“. Oproti minulému roku naše skupina znatelně zhoustla. Jedeme tři dodávky s osazenstvem desíti pilotů a jedním „servisákem“ na svozy.

Mercedes Vito – **Evžen Holman, Jarda Uher, Luboš Sejkora** a já
VW Multivan – **Michal Burda, Petr Kirchner, Miloš Miller, Petr Šparlínek**

VW Sharan – **Rost'a Sedliský, Martin Mikesch, Kamil Bednařík**

Vzhledem k tomu, že uspořádat společný odjezd 11ti lidí není až tak jednoduché, vyrazíme na cestu každé auto samostatně. Společný cíl je španělská vesnička Vilanova de Mea, ležící v podhůří Pyrenejí, cca 150 km pod Andorou. Již cestou ale měníme plány. Na severu Španělska je to s počasím zlé. Rozhodnutí padá na Francii, přibrzdíme tedy a popolitáme na jihu Francie v pohoří La Serane, poblíž vesničky Ganges.

Na přistávačce pod horou se nakonec druhého dne odpoledne opravdu shledáváme. Krátké pivo, pozdravy (vidíme se vlastně všichni poprvé za cestu) a někteří se teprve seznamujeme. Jedeme na kopec.

Na startovačce se skví nová tabule s jasným významem – TMA 1100 m/nm (točit lze jen do 1100 m nad mořem, pouze cca 400 m nad start, jinak se potkáte s Boingem). S místním pilotem diskutujeme jak dlouho je toto TMA platné. Tvrdí, že od té doby, co je v Montpelliere letiště, což tedy znamená, že jsme tu minulý rok byli tak trošku jednou nohou v průšvih, když jsme zde točili 2200 m n.m.

Počasí nic moc, tu a tam mraky. Evžen udělá zkušebního chrousta, za ním jde Michal. Je to v pohodě, a tak se na start vydává i Jarda. Předvádí jeho klepací kreace s plachtou a šňůrami. Obhlíží terén a závany, poklepává padákem, tahá za šňůry ve snaze zjistit jestli se nafoukne. Po každém zaklepání se mu překlopí náběžka a někdo musí opět přijít aby jí odhrnul. My stojíme opodál a remcáme (to abychom mu dodali kuráž). Je dost pozdě a blíží se mrak. Ten nakonec zakryje slunce a začne z něj dokonce padat voda. Na 10 minut se tedy schováváme.

Slunce opět vychází a my jdeme postupně do toho. Pak se jeden z nejlepších kousků, v kontextu s tím, co pronesl dvě minuty před tím, povedl Špájovi: „Kluci, já myslím, že start „na berana“ je zbytečně opomíjený a neuznaný. Přitom je to absolutní jistota. Cejtíš to, srovnáš a letíš. Nemusíš se otáčet a komplikovaně řešit šňůry“ ...v zápětí nahazuje na berana, cejtí to a rozbíhá to... ejhle křídlo nabírá směr vpravo... Špája to cejtí ...vše má pod kontrolou ...tah na branku byl ovšem špatný – křídlo končí přehozené přes šípek a nám nezbyvá než začít vyмотávat. Zbytek naskáče do vzduchu vzápětí a lze ještě dobrou hodinu pěkně místně polítat. Nikdo se do velkých výkonů stejně po cestě nehrne.

Večer se myjeme v řece, vaříme a vyrážíme směr Vilanova. Tam dorážíme značně „gumoví“ někdy kolem půl druhé ráno v pondělí

Většinu cesty přešlo, což nám věru sebevědomí nepřidalo. Snídáme a pozorujeme oblačnost. Údolí Vilanovy je každé ráno úplně zaplněné mléčnou mlhou daleko k horizontu. My se na ní díváme z čisté, průzračné výšky 900 m od kostelíka nad vesnicí respektive z našeho „hotelu“. Mlha s každodenní pravidelností později vystoupá ohřátím od slunce nahoru a vytvoří většinou mraky. Podle toho, kolik vlhkosti je ve vzduchu, se buď obloha zadekluje, nebo zůstanou pro slunce občas „díry“ k tvorbě termiky. Čekáme na startu u vysílače a postupně startujeme. Napoprvé se chytá jen Rost'a. Kluci jedou ještě nahoru. Michal a Jarda si dávají nerušené lítání další necelé dvě hodiny. Já svezl auto. Večer po-letový briefing v hospodě. Je nás 11 lidí a účty bývají o něco tučnější..

Úterní ráno vypadalo značně optimističtěji. Veškeré slušné chování už tedy šlo stranou a začal lítý boj mezi borci. Dohoda zněla tak, že borci s menšími zkušenostmi startují první, aby stihli další vývozy. Borci zkušenější jedou na „jisto“ a po vytvoření jsou předurčení k dalekým přeletům. Toho dne se daří

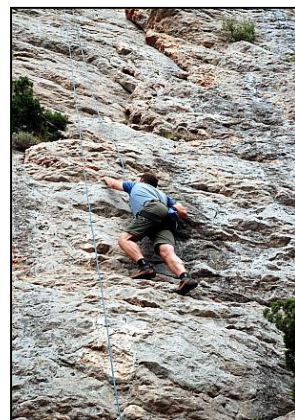
Michalovi, Jardovi a mně (Evžena nepočítám ...ten si během letů dokonce přistával i na horních plošinách skal, aby ulevil svému tělu a čekal na nás - věru musel by to být krásný pohled pozorovat panoramata a mimo jiné, Evžena vedle padáku v 1500 m na vrcholu masivu). Michalovi a Jardovi se 5 km přede mnou daří přeskóčit Terradeskou soutěsku a letí dál na Ager. Mně se později za nimi daří vytočit k horní straně masivu a letím k soutěsce. Zkousím se ptát kolik je výšky nutné na přeskok. Mám 1700 m což by mi prý stačilo, leč to se dozvídám až později po přistání. Připojuji se tedy k Evženovi a letíme proti větru zpět domů. Rozdíl v klouzání mé plachty a Evženovi žiletky je znatelný. Neprobojuji se přes protivítr domů a postupně klesám 5 km od cíle. Evžen ovšemže dolítne. Jarda sedne v Ageru a Michal, vítěz dne (...a neuvěřitelně zarputilý bojovník), dolétává z Ageru zpět.

Ve středu to vypadá opět nadějně. Michal uzavřel pěkný trojúhelník a ostatní polétali pěkně místně. První krizová situace na sebe nenechala dlouho od příjezdu čekat. Kamil chvilku po startu nalítává za hranu do přední části kopce. Slyšíme šustění plachty a hledáme, co se děje, ale máme ho v zákrytu keře. Uklidňujeme se až když Špája na nás živě ze vzduchu gestikuluje, že pod námi je na zemi Kamil. Před hranou mu klapla půlka křídla, dostal se do zatáčky ke kopci a nakonec skončil několik metrů na skalní plošce před stěnou dolů. Nešlo o pád, ale přistání „na baletku“ to rozhodně být nemohlo. Vše je v pořádku a Kamilovi se nestalo vlastně vůbec nic. To nás samozřejmě nevýslovně těší a guru Evžen má toho večera u piva možnost předvést svoje trenérské vlohы při školení bezpečnosti „letového provozu“ ve Vilanově.

Další dny se dá létat jen s obtížemi. Dva draci (učitel Evžen a cílevědomý pronásledovatel Michal) se vydrápou ve čtvrtek až k soutěsce, ale přeskok už nevychází. Další den je předpověď tak špatná, že se rovnou rozhodujeme udělat rest day a jedeme do přílehlých městeček. Navštívíme i Ager, což je zdejší Mekka paraglidingu se startovačkou na úrovni 1558 m/nm. Padá nesmělý návrh na slet pod zataženou oblohou, ale vítr je tak silný, že nakonec (naštěstí) nemá nikdo odvahu.

Další dny spíš lezeme a modlíme se k počasí. Lítat se sice dá, ale nic jistého to není. Scházíme se většinou v hospodě už kolem čtyř odpoledne a doháníme hospodskému obrát po letní sezóně. Na našem výletě jsou vždycky perlami dne večerní debaty u vína, piva a leččeho jiného. Tenhle rok je ovšem podstatně chladnější než minulý a večer se cítíme spíš jak na lyžařském zájezdu – jen rukavice chybí. Dlužno říct, že přelomem druhého týdne se trochu otepluje.

Ve středu příštího týdne se skupiny rozdělují. Jedna jede směr Ager, druhá zůstává ve Vilanově a slibuje skupině „A“, že za nimi do Ageru doletí s větrem v zádech. Oblačnost nakonec zhatí naše ambice, ale nějaké minuty ve vzduchu to dá. V Ageru se prý litalo sice také pravně, ale o něco lépe.

Den nato je borcem dne Jarda. Jedeme do Ageru – dnes už všichni a nevěřící Tomášové z předvčerejška dostávají morální sprchu. „Dneska vám je Ager dobrej, co? Zůstaňte si ve Vilanově!“

Startujeme na horní startovače Col Du Ares o níž už byla zmínka. Postupně se chytáme všichni, ale nemilosrdně silný vítr nás staví do těžké volby. Buď se nechat s termikou strhávat směrem na Vilanovu vzdálenou asi 25 km přes Teradeskou soutěsku, kde by mohl v tomhle větru být pěkný big beat nebo něco natočit a snažit se místně probíjovat k přistávací v Ageru. Vítr nakonec ještě zesiluje a většina nás volí přistání v místě. Jarda volí taktiku ber, co to dá. Dolítá do soutěsky a dotáčí (nechápu, jak se mu to daří, aby ho to nezafouklo dovnitř, za tak silného větru), pak přeskakuje, ale v plytkých výškách jen ke spodnímu hřebeni (kde se normálně vytváří dost rotorů). Pak už mi jen vyprávěl (v závorkách jsou překlady Jardových, jinak jistě eufemistických popisů):

„No, nebylo to úplně ideální, ale nějak jsem se u toho hřebene přidržel, chodily jen teplý bublinky co mě tu a tam přizvedly (no, bylo to hodně na hovno, dolítnul jsem ve sračkách k tomu hřebenu, kde mě to mlelo a kopalo, jak na horský dráze) ... chvílku jsem tam čekal, co přijde, ale nic nepřišlo, tak jsem to pustil dál po větru asi 200 m nad zemí a koukal na GPSku, že letím i 70 km/h (chvílku jsem se celý posranej snažil udržet křídlo nad sebou v tý rotyce a čekal, jestli něco dá. Nedalo ani prd, nakonec mě to přefouklo podél hřebenu a já se jen modlil, abych v tom kalupu nemusel přistávat na zem do keřů) ... no a stále mě to hnalo v relativně stejný vejšce do Vilanovy, kde jsem přistál...“

Podotýkám, že vítr přesahoval v odpoledních hodinách běžně 10 m/s. Jarda nás toho dne prostě všechny zpráskal (ovšem kromě Michala. Ten mu byl v patách ihned, jak viděl, že by ho někdo mohl přelítnout..).

V pátek, třináctý den zájezdu, nabalujeme dopoledne auta, místně polétáme a vyrážíme do oblasti Millau ve Francii, abychom si tak aspoň zkrátili dlouhou cestu domů. Do Millau dorážíme v noci a bivakujeme na terasovité vyhlídce u odpočívadla nad městem.

Ráno je jedno z těch, co nejdu zaplatit penězi. Slunce nad obzorem prozařuje ostré hrany skalních průřev a kaňonů táhnoucích se k městu a odráží se v zrcadlech řek a říčních zátočin. Pozorujeme Millau s jeho nejdelším dálničním mostem v Evropě z plošiny 150 m nad městem.

Dopoledne káva ve městě a už razíme do vrchů nad městem, kde jsou opravdu luxusní startovačky ve francouzském stylu snad na všechny směry větru. Je tu nabit. Desítky tandemů a ostatních vzduchoplavců včetně rogal. Ve stoupátkách je to boj o místo, ne-li o přežití. Slabší kusy na to nemají nervy a raději hledají nad skalami bubliny.

Rost'a má toho dne nevýslovnou smůlu a po asi 20 minutách vyhnívá a přistává. Jinak všichni polétají dosyta – sice místně, ale řádně (neznáme terén a krom toho v den odjezdu by bylo hledání ztraceného pilota časově náročné a nevhodné).

Jarda klíčuje do vysílačky jak zběsilý a vyzvídá, kdo je jak vysoko, aby si zase večer mohl do svého deníčku napsat statistické údaje. Toho dne ho trumfuji já s výškou 2100 m, které se mi podařilo vytočit tak úžasně jednoduše až se mi to ani nechtělo věřit. Poslední samozřejmě přistává Jarda asi 15 min po mě s časem přes 3 hodiny ve vzduchu..

Balíme padáky, nakupujeme sýry, víno (ženy a zpěv necháváme Francouzům), přerovnáváme auta a děláme si něco k jídlu na cestu. Vyrážíme po sedmé hodině večerní a čeká nás zhruba 18 hod cesty. Jsme zdraví, nepohmoždění, jen trochu smutní, že už to zase všechno končí..

Při psaní tohoto článku jsem si uvědomil, že má hloupě nehumorná narážka na Jardovo zapisování statistiky letů, stavu tachometru, kilometrů, spotřeby a jiných „vysoc“ důležitých záznamů, nebyla zcela na místě. Isa si vědom, že psát článek o našem výletu, bez podobných poznámek, dva měsíce po jeho uskutečnění, je věc zhora nemožná, musí být Jardovi za tyto dokonalé faktické podklady pro tento „cestopis“ vyslovena pochvala.. Díky, Jardo!

Foto © archiv autora

Květoslav Kvepad Padůče

Malý portrét a rozhovor s jedním pozoruhodným lezcem

Jiří Chára
CAO Děčín

Málokteré jméno vyvolává v lezeckých kruzích poslední dobou větší emoce, nežli **Květoslav Padůče** aka **Kvepad** (na snímku). Důvodem jsou jím zveřejňované, neobvykle kvalitní, přeazy obtížných cest na skalách, boulderech i na horách. V relativně krátké době za sebou si zapsal cesty jako například 500 metrů dlouhou Camillotto Pellesier 10 na Cim Grande di Lavaredo, cestu Follow The Slick Red Road

klas. 7c stylem OS v Cheddar Gorge nebo první opakování ukrutného boulderu Steve Prefountain 8B tr v Labáku.

Výkony, které by ho jednoznačně řadily mezi naše nejlepší současné lezce!!

Problém je v tom, že ho zatím nikdo, kromě jeho spolulezce **Vojtěcha Kováčika** z Prahy, při lezení neviděl.

Alexandra Schweikart v cestě Camillotto Pellesier 8a+ na Cim Grande, Dolomity, Itálie

Nedůvěru ostatních lezců Květoslav ještě zvýšil značně nedůslednými záznamy svých přelezů, třeba nepřesnými údaji o datu jednotlivých přelezů, či o jejich stylu. Několikrát uveřejnil třeba v jediném dni obtížné výstupy ve značně vzdálených oblastech nebo nepravděpodobný styl, například flash u horských cest. Sice se po upozornění na tyto nesrovnalosti opravil (datumům údajně nepřikládal až takovou důležitost, daný styl mu systém lezce neumožnil správně zadat nebo že se prostě jen spletl), ale stín podezření už tím nedokázal setřít. A když se na několik výzev, například od **Davidy Bídy Chudoby**, veřejně neozval, byly jeho výkony z deníčku na lezci.cz vymazány a on označen za, v lepším případě, šprýmaře či podvodníka..

To mě přivedlo k tomu, že jsem Květiku oslovil na jím uveřejněném e-mailu a požádal ho o zodpovězení několika otázek a také o zaslání své fotografie.

Pár týdnů se nedělo nic, ale pak došla odpověď s tím, že je často na lodi a k internetu se dostane jen zřídka. Že bydlí v Ústí nad Labem a se svým spolulezcem Vojtou jezdí na stejné lodi

v Holandsku, na které mají stěnku a celé měsíce na ní trénují. Na otázky že ale určitě odpoví.

A 23. prosince 2009 jsem na své otázky opravdu dostal odpovědi. Tady jsou:

CNs: Klasika na úvod - jak dlouho lezeš, tvá první vylezená cesta?

K.P.: Lezu asi 15 let, začal jsem už na střední škole. Mou první cestou byl tuším Převozníkův hněv VIIa na legendární Titanik v Labáčku.

CNs: Co máš raději – bouldering nebo lezení s lanem?

K.P.: Mám rád obojí, ale momentálně převládá bouldering.

CNs: Jaký je tvůj nejhodnotnější boulder a cesta?

K.P.: Nejvíce si vážím cesty Follow the Slick Red Road 7c na OS a samozřejmě boulderu Steve Prefountain 8B tr.

CNs: Tvé oblíbené oblasti a máš-li raději vápno nebo písk?

K.P.: Nejráději mám písk. Z oblastí Labák a Sasko.

CNs: Jak si udržuješ kondici? Trénuješ aktivně, upravuješ si jídelníček, hlídáš váhu nebo jen lezeš a tyhle věci neřešíš?

K.P.: Jak jsem často na lodi, tak tam hodně trénuji, hlavně shyby, běhám po lodi dokolečka a také se dost věnuji strečinku. Jídelníček si dost hlídám. Jím hodně zeleniny a potravinové doplňky s velkým obsahem proteinu.

CNs: Máš nějakou vysněnou cestu nebo boulder, které ti nedají spát?

K.P.: Z cest je to samozřejmě velká klasika Action Direct a z boulderů Dreamtime ve Švajcu..

CNs: A nějaký vzor v lezení?

K.P.: Bratři Huberovi jsou mým největším vzorem.

CNs: Co pro tebe lezení znamená?

K.P.: Co pro mě znamená lezení? Shrnu to do jedné jediné věty: JE TO MŮJ CELÝ ŽIVOT!!!

CNs: Máš kromě lezení i jiné koníčky?

K.P.: Rád chodím na houby, lepím modely letadýlek.

CNs: Díky za odpovědi!

K.P.: Nejen zač a přeji ti, ať se ti v lezení daří tak, jako mně :D

Tot' tedy vše. Zbytek už je na každém z nás, zda Kvepadovi jeho výkony uvěříme, či ne. Každopádně existuje a každý má možnost se s ním domluvit na případném společném lezení.

Místní borec v jednom z mnoha sektorů Cheddar Gorge, kde Květík vylezl cestu Follow The Slick Red Road 7c stylem OS

Foto © archiv Květoslava Padůče a iNet

Rozhovor s Jiřím Chárou

Zdeňk Kropáček
HK Děčín

Požádal jsem významného děčínského horolezce, vydavatele internetového časopisu CAO News, autora řady statí na netu i v tisku, autora několika prvovýstupů, objevitele nových lezeckých terénů, všestranného sportovce a amatérského malíře **Jiřího Houba Cháru** o rozhovor..

Z.K.: Napřed se představ - kdy a kde ses narodil, co a kde studoval, bydliště – i dříve, povolání atd.

J.Ch.: Narodil jsem se v Teplicích v kulatém roce 1960, což má tu výhodu, že většinou dokážu celkem rychle spočítat, kolik mi už je. Od dětství jsem tíhnul k přírodě a podle toho si i vybral obor – lesnictví.

Vyučil jsem se, vystudoval střední a pak i vysokou školu. U oboru jsem zůstal jen do revoluce, pak mě přitáhly počítače. Ted' dělám správce počítačové sítě na bytovém družstvu.

Z.K.: Kdy a kde jsi se dostal k horolezectví, co tě na něm zaujalo?

J.Ch.: Přerod z čundráka na horolezce se udál v roce 1987. S partou spolupracovníků jsme dostali zakázku na vyčištění zasypané středověké studny na Vřísku u Holan. Jediným z naší bandy, kdo rozuměl lanové technice, byl horolezec Jarda Panoch. Vzal mě na Bořeň a hned po první cestě jsem byl ztracen. Pro tohle jsem se narodil..

Z.K.: Jak jsi přišel k přezdívce Houba? Na těch kresbičkách ve vrcholových knížkách je muchomůrka nebo bedla?

J.Ch.: Kamarád Jirka Buček mi tak začal říkat, protože jsem se prý podobal jednomu jeho kámošovi s touhle přezdívkou, co chlastal jak houba. Kromě té podoby jsem na fakultě dost brzy začal splňovat i onu charakteristiku a tak už mi to zůstalo. Do

knížek kreslím bedlu červenající Lepiotu brunescenc – stejně stýdlivou, jako jsem já (*smích*).

Z.K.: Lezeš na písku, nepísku, v horách – co preferuješ a proč?

J.Ch.: Mám rád všechno, ale písek určitě vede. A nejradši mám Dubské skály. Nejen proto, že tam jsem začínal, ale i pro ten klid, osamělost, nádhernou přírodu a jejich zajímavou historii.

Z.K.: Mohl bys označit výstupy, kterých si nejvíce ceníš?

J.Ch.: Tohle je pro mě, Zdeňku, docela těžká otázka. Ale když se nad tím tak upřímně zamýšlím, pak se tedy ta „cena“ vždy odvíjí nikoliv od obtížnosti, ale od spolulezců, se kterými jsem tu kterou cestu lezl. Víc než výstup si vždy vybavím s kým jsem tu lezl. Hrozně rád lezu se Zdeňkem Vaisharem i když málokdy jde o nějaké významné výstupy nebo si na druhým rád něco dám za Pavloukem Pavoukem Černým. A na druhou stranu je mi líto, že jsem se nikdy nestihl navázat na stejné lano třeba s Karlem Krombholzem či Láďou Ryskou.

Z.K.: Jakým sportům jsi se ještě věnoval a co tě přitahuje v budoucnosti?

J.Ch.: Mám rád kolo a ještě víc běh. Zkusil bych rád létání na padáku, ale obávám se, že by mě to pohltilo a zabralo moc času. V důchodu si možná koupím povolenku a budu rybařit.

Z.K.: Jakou máš podporu pro své aktivity v rodině?

J.Ch.: Dřív jsem ročně lezl přes 600 cest, teď jen přes 300, ale na vině bude spíš moje pohodlnost, a taky tenhle plátek, z kterého se stal nenasytný žrout času. Lenka už sice se mnou pár let lézt odmítá, ale moc dobře ví, co mi zaručeně vždycky zvedne náladu, takže občas se stane, že mě do skal dokonce vyhání.

Z.K.: Co říkáš jeskyňárení, canyoningu, přelaňování, highline a podobným adrenalinovým disciplinám?

J.Ch.: Popravdě, nemám slovo „adrenalinové“ příliš v lásce, ale ty disciplíny mně přijdou k lezení vcelku příbuzné a mám mezi jejich vyznavači pár kamarádů, takže jim rozumím.

Z.K.: Jaký máš názor na překližku...

J.Ch.: To bude asi podobné. Mít ale nějakou pěknou stěnu za barákem, když je venku opravdu hnusně, tak to bych bral.

Z.K.: ...a na bouldering?

J.Ch.: Hele, tak to je jiné! Bouldering je nesmírně parádní záležitost, akorát jsem na to přišel dost pozdě. Nebo to bylo tím, že dřív se sice taky různě boulderovalo, ale těm problémům chyběla jména a klasifikace. Bez toho mě to nebaví, podobně jako u lezení. Vždycky k tomu potřebuji znát nějakou tu historii, autory, klasifikaci. A taky je na tom super, že se člověk nebojí, takže se může soustředit opravdu jen na ten vlastní technický problém a ostatní jde stranou. Najednou zjistíš, že technicky zvládáš kroky o několik stupňů těžší, než sis myslel. Nádhera!

Z.K.: Až velmi často se objevuješ v zápisech ve vrcholových knížkách jako sólolezec. Můžeš říci, co tě na tom láká?

J.Ch.: Sólolezení miluji. Nějak se to tak samo vyvinulo, zčásti pro nedostatek spolulezců, zčásti vynuceně z jiných důvodů, třeba časových, kdy lezení neplánuješ a nečekaně se naskytne příležitost. Než někoho shánět, je rychlejší vyrazit sám. Nebo na služebkách, rodinných dovolených apod. No a najednou zjišťuješ, že tě to vyloženě baví, dokážeš si vyhovět, lezeš, jak chceš a kde chceš. Samozřejmě si vybírám, pokud to jde, lehké a bezpečné cesty, ale občas mě posedne chuť i na těžší a morálovější kousky. To ale musí přijít samo. Je to zvláštní stav, který si zatím neumím bohužel uměle navodit, ale když přijde, tak vím, že bezpečně vylezu všechno. Takhle jsem si vylezl třeba Pravou údolní cestu na Kořenáč, Starou cestu na Palcát nebo cestu Strachu zbaivený na Věž Jílového potoka.

Z.K.: Jak jsi se dostal k malování a tvé další cíle?

J.Ch.: Už si přesně nevzpomínám, ale nejspíš jsem dostal k vánocům soupravu olejových barev a paletu, tak jsem se na to vrhnul. Do revoluce jsem maloval, jako divý, pak jsem toho nechal. Většinu těch obrazů jsem rozdál, něco se ztratilo. Teď jsem se s Ranpou rozhoupal k tomu, abych o malování začal opět minimálně přemýšlet (smích).

Z.K.: Oznámil jsi, že končíš s vydáváním CAO News. Už jsi od července 1999 vydal 124 čísel a za to ti jménem horolezecké veřejnosti děkuji. Máš nějakého následovníka?

J.Ch.: Díky moc! Následovníka nemám. Ale dostal jsem nabídku na spolupráci od kluků z lezce.cz a rovněž Miki na Écéčku (euroclimbing.com) připravil jakési okénko ze severu Čech, tak uvidíme.

Z.K.: Také jsi oznámil úmysl přestat vést horolezecký klub CAO Děčín. Je ti jasné, že se bude jen velmi těžko hledat, kdo by po tobě tu práci převzal?

J.Ch.: Myslím, že každý je nahraditelný a u nás v klubu je hodně lidí, kteří by to mohli z fleku dělat. Mnohonásobně větším ztroutem času bylo ovšem CNs, takže pokud to ve volbách s mou rezignací neprojde, nějakou dobu to ještě eventuálně vydržím (smích).

Z.K.: Takže závěrem bych ti chtěl ještě jednou poděkovat za tvou práci pro tvůj horolezecký klub, pro náš sport a také za čas, který jsi věnoval tomuto interview.

J.Ch.: Já děkuji tobě, že jsem se mohl alespoň na chvíli cítit jako nějaká celebrita (smích)! Díky.

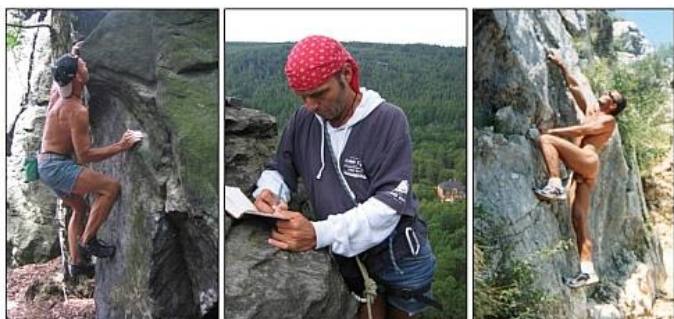

Foto © archiv Jiřího Cháry

Je IQ výhoda nebo nevýhoda?

Malá úvaha před nadcházející sezónou

Daniel Hasič Hölzl
CAO Děčín

Nedávno mě v Reflexu zaujal jeden článek, v jehož úvodu cituje Radek John: „Chytřejší vojáci měli menší šanci přežít..“

Tedy hodně zkrátka.

V letech 1942 až 1945 byl boj více technický. Obsluhou složité bojové techniky byli pověřováni o něco chytřejší vojáci. Byli víc v předních liniích, tedy více umírali.

Další skupinu tvořili vojáci v roli „vůdců“. Tak se vystavovali většímu riziku, že to koupí.

Poslední skupinou byli tzv. „poslední chytří“. Chytřejší vojáci zřejmě cítili větší motivaci k boji a tím pádem i víc riskovali.

Vše je tvořeno statistikou 2. světové války a jsou v ní zahrnuti britští (resp. skotští) vojáci.

Ale statistika nuda je!

Nám se nabízí jiná otázka k zamyšlení, a sice, jak je to v naší horobranži s udatnými IQ muži. Možná zajímavé téma na seminární práci nebo na studentský, dost šilenný, projekt.

A to tu ještě máme kořeny našeho sportu a to jsou IQ ženy! Ty se sice většinou drží zpátky (toto téma o ženách už tak trochu „olíznu“ i Pit Schubert na str. 20 ve své knize Bezpečnost a riziko na skále.. 1. díl - Muži mají touhu zachraňovat ženy. Zachraňují, zachraňují až vydechnou naposled a žena přežije..)*, ale v dnešní době už je hodně výjimek i v řadách udatných žen, které potvrzují pravidlo..

Tedy přeji všem hodně chytrosti a síly v roce 2010!

* Muž je na horách stejně jako sr...k. Poznámka autora článku.

Zdroj informací:

Reflex č. 19/2009

P. Schubert - Bezpečnost a riziko na skále.. 1 díl

Foto © archiv CNs

Nové cesty

OD NAŠICH DOPISOVATELŮ

Ostrov

Poustevna – Nebe v domě V

23.9.2009

Karel Bělina, Radka Krumplová

Od velkých hodin v SV hraně přes kruh na velkou plošinu.

Z tohoto místa spárou, výše pak hranou na vrchol.

Poustevna – Vzpomínka na Stanislava Šilhána VII

4.10.2009

Karel Bělina, Světlana Pavlátová, Radka Krumplová

Ze špičatého bloku u paty údolní stěny trhlínou a stěnou k 1.

kruhu. Spárou až do velké díry. Z ní stěnou přes 2. kruh na vrchol.

Poustevna – Struny podzimu VII

4.10.2009

Karel Bělina, Světlana Pavlátová, Radka Krumplová

Vlevo v jihozápadní stěně přes dva sloupky ke kruhu. Stěnou do

spáry a jí na vrchol.

Poustevna – Šedá zóna III

25.10.2009

Karel Bělina, Světlana Pavlátová

Od velkých hodin v severovýchodní hraně přes kruh na velkou

plošinu. Z tohoto místa spárou, výše pak hranou na vrchol.

Poustevna – Trnitá růže V

25.10.2009

Karel Bělina, Světlana Pavlátová

Ze svahu v pravé části jihozápadní stěny šikmou spárou na

vrchol.

Továrník – Pepek Vyskoč V

4.10.2009

Karel Bělina, Světlana Pavlátová

Od jihozápadu převislou koutovou spárou, výše hranou na

balkón. Středem vrcholové (jižní) stěny přes kruh do široké

spáry a jí na vrchol.

Továrník – Vřesová zahrádka III

4.10.2009

Karel Bělina, Světlana Pavlátová

Severozápadní stěnou přes díru do vhloubení a jím na hlavní

(severní) vrchol.

Továrník – Rázová vlna VI

4.10.2009

Karel Bělina, Světlana Pavlátová, Radka Krumplová

Vpravo v jižní stěně hranou přilehlého pilíře přes kruh na

velkou plošinu. Přepadem k velké díře a vlevo za hranu ke 2.

kruhu. Stěnou na vrchol.

Továrník – Desetinný doplněk III

24.10.2009

Karel Bělina, Světlana Pavlátová

Z prostoru mezi Zdeničkou v pravé části západní stěny

dvojspárou na plošinu mezi severním a jižním vrcholem.

Komínem na vrchol.

Rebeka – Pokání VII

4.10.2009

Karel Bělina, Světlana Pavlátová, Radka Krumplová

Pravou údolní (jihozápadní) hranou přes 2. kruhy na vrchol.

Obr – Podzimní varianta Severní cesty VI

1.11.2009

Karel Bělina, Světlana Pavlátová

Od druhého kruhu Severní cesty hranou přes kruh na vrchol.

Pirát – První vpravo III

7.11.2009

Karel Bělina, Tomáš Vlček

Vpravo ve východní stěně spárou na vrchol.

Pirát – Klínek III

7.11.2009

Tomáš Vlček, Karel Bělina

Středem východní stěny úzkou spárou na vrchol.

Pirát – Sable V

7.11.2009

Karel Bělina, Tomáš Vlček

Vpravo v jižní stěně z kouta širokou spárou na balkón. Dále po

hraně na vrchol.

Pirát – Nechtěný žert klasika V

7.11.2009

Karel Bělina, Tomáš Vlček

Vlevo z jižního kouta úzkou spárou na balkón. Šikmo doprava

ke hraně a jí na vrchol.

Rájec

Větruše – Normální cesta II

21.10.2009

Karel Bělina

Z náhorní strany šikmou stěnkou na římsu. Po římsu doprava a

Starou cestou na vrchol.

Větruše – Údolní cesta IV

31.10.2009

Karel Bělina, Světlana Pavlátová, Petr Zeithammer, Radka

Krumplová

Levou částí údolní stěny na balkón. Stěnou přes kruh na římsu.

Levou hranou na vrchol.

Větruše – Převislé žebro V

31.10.2009

Karel Bělina, Světlana Pavlátová, Radka Krumplová, Petr

Zeithammer

V úzké severní stěně převislou spárou na konec. Vlevo po

hraně na římsu a levou údolní hranou na vrchol.

Větruše – Vhloubení II

31.10.2009

Karel Bělina, Světlana Pavlátová

V náhorní stěně úplně vpravo vhloubením na římsu. Starou

cestou na vrchol.

Větruše – Náhorní cesta II

31.10.2009

Karel Bělina, Světlana Pavlátová

Středem náhorní stěny na vrchol.

Větruše – Jihovýchodní hrana IV

31.10.2009

Karel Bělina, Světlana Pavlátová

Vpravo od Staré cesty spárou na balkónek. Vlevo na hranu a

po ní na vrchol.

Bobr – Východní cesta III

31.10.2009

Karel Bělina, Světlana Pavlátová

Při levé hraně trhlínou na římsu a vpravo komínem na vrchol.

Bobr – Skok do myšlenky VII

31.10.2009

Karel Bělina, S.Pavlátová, P.Zeithammer, R.Krumplová
Středem údolní stěny přes 2 kruhy na vrchol.

Bobr – Ohlodaná spára IV

31.10.2009

Karel Bělina, S.Pavlátová, P.Zeithammer, R.Krumplová
Jihozápadní klikatou spárou na vrchol.

Včelín – Chtělo by to medovinu VII

31.10.2009

Karel Bělina, S.Pavlátová, R.Krumplová, P.Zeithammer
Jižní stěnou údolního předskalí přes kruh na pilíř. Dále Údolní cestou na vrchol.

Zelinář – Stará cesta I-II

13.5.2007

Uwe Rarisch

Ze strže mezi masívem a věží na velkou plošinu. Středem severní položené stěny na vrchol.

Zelinář – Varianta Staré cesty II

12.11.2009

Johannes Munde, Sabina Munde, Karel Bělina
Ve východní stěně krátkou spárou na plošinu, dále Starou cestou na vrchol.

Zelinář – Východní cesta II

12.11.2009

Johannes Munde, Sabina Munde, Karel Bělina
Ve východní stěně spárou a výše při hraně na vrchol.

Zelinář – Cenovka VI

12.11.2009

Karel Bělina, Johannes Munde, Sabina Munde
Vpravo v jižní stěně přes kruh na vrchol.

Zelinář – Jižní cesta III

12.11.2009

Karel Bělina, Sabina Munde, Johannes Munde
Ze středu jižní stěny doleva na hranu, tou na vrchol.

Zelinář – Údolní cesta V

12.11.2009

Karel Bělina, Sabina Munde, Johannes Munde
Z údolní strany spárou, výše hranou na vrchol.

Podepřená – Prosim, posad'te se VII

22.11.2009

Tomáš Vlček, Světlana Pavlátová, Karel Bělina
V severovýchodní údolní stěně krátce k 1. kruhu. Stěnou na šikmou polici. Dále přes dva převisy na římsu ke 2. kruhu. Stěnou na vrchol.

Podepřená – Náhorní I

22.11.2009

Tomáš Vlček, Světlana Pavlátová, Karel Bělina
Z nejvyššího bodu od jihu krátkým vhloubením na vrchol.

Libušina stěna – Hrdina jedné noci VI

28.11.2009

Karel Bělina, Světlana Pavlátová,
Vpravo v jižní stěně šikmou spárou k velkému hrotu (jištění). Z tohoto stanoviště jemnou trhlinou doleva za hranu do stěny a jí ke kruhu. Stěnou až na velkou plošinu. Převislou stěnou n.v.

Libušina stěna – Hledání světla IV

28.11.2009

Karel Bělina, Světlana Pavlátová,
V nejzazším koutě severní stěny úzkým komínem do vnitřního prostoru, z něj východní stěnou na vrchol.

Tisá - Zlomiska

Vatikán – Pontifikát V

20.11.2009

Karel Bělina, Johannes Munde, Christoph Munde
Z velké plošiny na východní straně jihovýchodní hranou n.v.

Vatikán – Přešlapy V

20.11.2009

Karel Bělina, Johannes Munde, Christoph Munde
Vlevo v jižní stěně stěnou do vhloubení. Podél trhlin stěnou šikmo doprava na balkón. Stěnou a koutem na vrchol.

Vatikán – Klíč k záhadě VII

20.11.2009

Karel Bělina, Johannes Munde, Christoph Munde
Vpravo v jižní stěně převislým koutem, výše stěnou ke kruhu. Vpravo od kruhu převisem, nad ním koutem a spárou n.v.

Vatikán – Fosílie V

20.11.2009

Karel Bělina, Johannes Munde, Christoph Munde
Z nejvyššího místa v jihozápadní stěně výrazným hlubokým koutem a výše v horní části převislou spárou na vrchol.

Vatikán – Posun bojových linií IV

22.11.2009, Karel Bělina, Světlana Pavlátová
Z nejvyššího místa v jihozápadní stěně podél trhlin šikmo doprava na polici. Přes dva prahy na velkou římsu pod vrcholem. Přes další práh na vrchol.

Vatikán – Jihozápadní kout III

22.11.2009, Karel Bělina, Světlana Pavlátová
Koutem v jihozápadní hraně na vrchol.

Vysoká Lípa

Beatrice (Soudek) – Kudy kam V

28.10.2009

Pavel Henke, Karel Bělina
Z údolní strany širokou, zpočátku převislou, spárou na vrchol.

Skály u Dražejeva

Komisař – Hranokomín II

21.11.2009

Pavel Henke, Petr Olšan, Karel Bělina, Martin Strnad
Vpravo v údolní stěně hranou a komínem na vrchol.

Komisař – Komisař Moula VI

21.11.2009, Petr Olšan, Karel Bělina, Pavel Henke
Levou údolní hranou na vrchol.

Komisař – Veteráni studené války IV

21.11.2009

Pavel Henke, Karel Bělina, Petr Olšan
Levou náhorní hranou na vrchol. Vlevo od Staré cesty.

Bořeň

Kozí pilíř levý – Vánoční IV

26.12.2009, Karel Bělina (jištěn)

Vpravo od cesty Kapsář hladkým koutem, výše spárou na plošinu cesty a). Tou dále na vrchol.

LEZECKÉ STŘÍPKY..

1910 – 2010

Stoletá jubilea významných věží

I v roce 2010 nás čeká několik zajímavých stoletých jubileí. Nevyzradíme všechno, ale pár věží zmíníme:

Labské údolí – pravý břeh

Vojtěch - Stará cesta VI; 13.3.1910, Eduard Weinert, K.Rost, R.Noack, B.Herz

Krkavec - Stará cesta V; 17.4.1910, Eduard Weinert, K.Rost, W.Böhm, B.Herz

Strážce Dolního Žlebu - Stará cesta IV; 15.5.1910, Max Matthäus, F.Gnaß, E.Kopprasch, A.Keppler

Hřebenový kužel - Stará cesta VI; 16.5.1910, Eduard Weinert, K.Rost, B.Herz

Růžová věž - Stará cesta VI; 16.10.1910, Wilhelm Hentzschel, E.Dittrich, O.Hensel, O.Gehmlich, E.Kulcke, O.Albrecht, O.Jüngling

Děčínská věž - Stará cesta III; 23.10.1910, Otto Albrecht, E.Dittrich, O.Gehmlich, O.Jüngling, O.Hensel

Dolní jeskynní věž - Stará cesta VII; 23.10.1910, Otto Albrecht, E.Dittrich, O.Gehmlich, O.Jüngling, O.Hensel

Ostrov

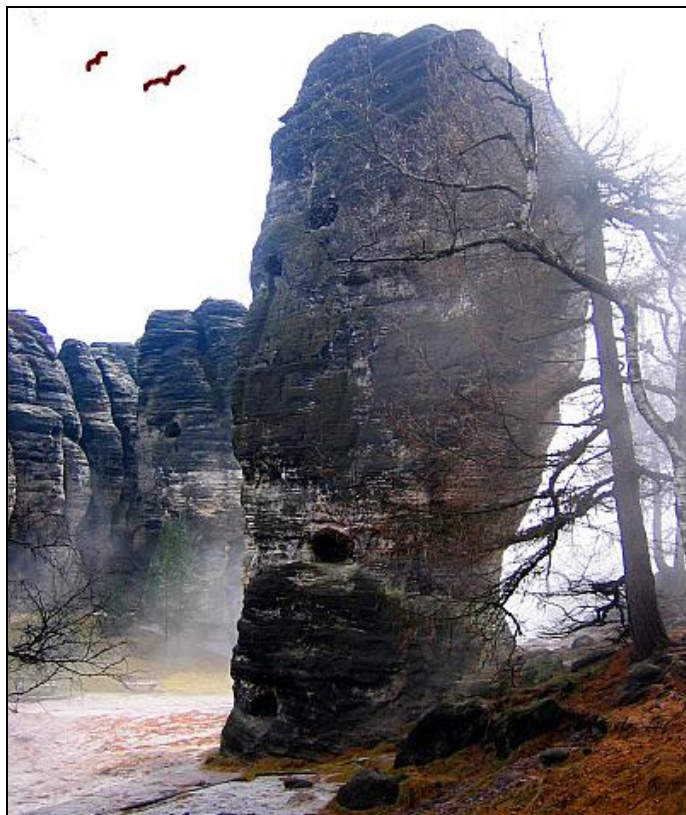
Káča - Stará cesta III; 28.7.1910, Fritz Vogler, R.Vogler

Popravčí kámen - Stará cesta V; 27.7.1910, Rudolf Vogler, W.Walter, F.Vogler

Tisá

Jánusova hlava - Stará cesta VI; 10.4.1910, Karl Ullrich, K.Ullrich, K.Oehmichen s druhy

Trún - Stará cesta III; 10.4.1910, Karl Ullrich, K.Ullrich

O **Jánusovu hlavu** – uvítací věž hned při vstupu do Tiských stěn, se zřejmě strhne bitva i když jubilejní Stará cesta není zrovna nejoblíbenějším a nejbezpečnějším směrem na její vrchol..

Foto © 2006 **Sponge**

Deivina ve Slovinsku

Zuzana Deivi Šišovská

z Horoklubu Chomutov (na snímku), známá horolezkyně, cestovatelka a autorka parádního článku o Novém Zélandu v únorovém čísle CNS, se před koncem roku vydala s přáteli do vyhlášené lezecké Mekky Ospu. Využili jsme té příležitosti a položili jí pár všetečných otázek.

CNs: Jak se vydařil lezecký zájezd do Slovinska?

Z.D.Š.: Ve Slovinsku jsem za lezením byla prvně a upřímně - nebyla jsem právě okouzlena, ale možná za to malinko mohlo i mlhavé a věčně zamračené počasí nebo má nepřipravenost. Kamarádi mě oslovili a já prostě narychlo odjela neznámo kam. Myslím, že bych pozitivněji mluvila o jakémkoli jiném podniku tohoto roku.

CNs: Kde všude jste lezli a co se podařilo vylézt?

Z.D.Š.: Lezli jsme v Ospu, v Mišja Peči a Črnim Kalu, ale žádná velká čísla nepadala, neb jsem sebou měla lezce začátečníka a nechtěla jsem jej cpát do žádných obludností, i tak si myslím, že hrdinně lezli na hranicích svých sil. Nechci lezení ani sobě ani jiným v začátcích znepřijemňovat.

CNs: Jaký byl pro tebe ten letošní rok? Padla nějaká zajímavá číselka či nadmořská výška?

Z.D.Š.: Možná jsi si Jiříku vybral na tyto otázky tohoto roku špatnou osobu, neb celý můj rok nebyl ani tak lezecký, nýbrž vodácký, pár víkendů padlo na svatby (naštěstí ne mou či moje) a když lezecký, tak to byli víkendy s dětičkami či začínajícíma lezcema, tedy jsem se většinou potila na nějaké z věží a dobírala lezce za lezcem, či stála v chladu ve stínu stromů, ale pro úsměv a dobrý pocit z vylezně cestičky lezeckých nováčků to stojí.

CNs: A jaké jsou plány na příští rok?

Z.D.Š.: Strávit pár pohodových týdnů či víkendů s fajnými lidmi ať už jen ve skalách či horách. Nemám předsevzetí, neb život je

krásně dlouhý, tak není kam spěchat. Určitě bych ráda za pohodovým lezením do Španělska, v létě dát mnou oblíbené Dolomity a toužím po ledech, ale k tomu postrádám vůdce či skupinu.

CNs: Tvá oblíbená hláška nebo úsloví?

Z.D.Š.: Všude dobře, tak proč být doma?!

Mějte se všichni báječně a vychutnávejte krás lezení. Deivi

Foto © archiv **Zuzany Šišovské**

Nové lezecké průvodce

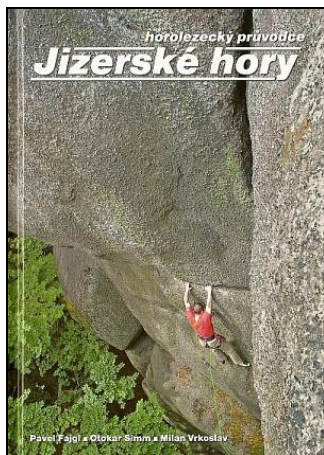
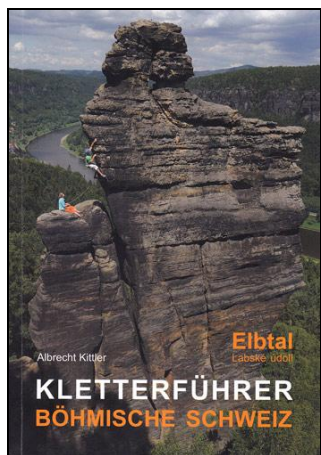
V závěru roku 2009 vyšly dva netrpělivě očekávané lezecké průvodce.

Prvním z nich je Kletterführer Böhmische Schweiz, který vydal **Albrecht Kittler**. Obsahuje masivy a věže v údolí Labe a samozřejmě popisuje i plno novinek. Celkem zde najdete přes 2400 cest. Ozdobou průvodce jsou úplně nové mapky, obrázky a schémátka, se kterými si dal Albi opravdu hodně práce.

Druhým průvodcem jsou Jizerské hory. Kdysi jsme průvodce na Jizerky označili za jeden z nejpovedenějších průvodců vůbec, proto jsme hodně napjatě čekali, jak dopadne vydání nové. Nezklamalo nás.

I zde najdeme nové lezecké objekty, vylepšenou a doplněnou historii lezení v J.H., vylepšené mapky oblastí, praktické záložky a samozřejmě kvalitní knihařské zpracování.

Oba průvodce se určitě stanou ozdobou vaší lezecké knihovny, ale hlavně vás bezpečně provedou danou lezeckou oblastí..

Vlevo horolezecký průvodce na údolí Labe od **Albrechta Kittlera**, vpravo na Jizerské hory od trojice autorů **Pavla Fajgla, Otokara Šimma a Milana Vrkošlava**

Foto © archiv **CNs**

Lyžování na Sněžníku

V celku dobré sněhové podmínky v posledních letech, a také snadná dostupnost, způsobily značný nárůst běžkového lyžování v této oblasti. Mnozí lyžaři, zejména ti rekreační, mají ale s orientací ve složité spleti cest stále značné problémy.

To přivedlo **Jaroslava Uhra a Rostu Sedliského** k myšlence zpracovat pro tuto oblast přehlednou mapku. Při žádostech o souhlas s umístěním informačních tabulí v terénu, však značně narazili.

Lesní správa a také CHKO mají na pohyb lyžařů v okolí Sněžníku zcela odlišný pohled. V provedení map tak muselo dojít, na jejich žádost, ke značným úpravám.

Na poslední chvíli před zahájením sezóny se ale konečně podařilo tento projekt alespoň rozjet. Zásluhou HUDY sportu, který tuto první fázi zafinancoval, byly už ve sněhových podmínkách nainstalovány první tři tabule.

O podpoře tohoto projektu, to je o instalaci celkem deseti kusů map v terénu, bylo jednáno s Magistrátem města Děčína, s městem Jílové a obcí Tisá. Finanční podpora byla sice přislíbena, ale když došlo na lámání chleba, peníze najednou nebyly.

Doufáme, že po případném kladném ohlasu lyžařské veřejnosti, se na dokončení tohoto projektu najdou..

Vlastní mapku v dostatečném rozlišení si už nyní můžete stáhnout na adrese <http://hudy.cz/ke-stazeni/mapy.html>.

Foto © archiv **CNs**

Pískomilná sezóna 2009

Ivo Wondráček

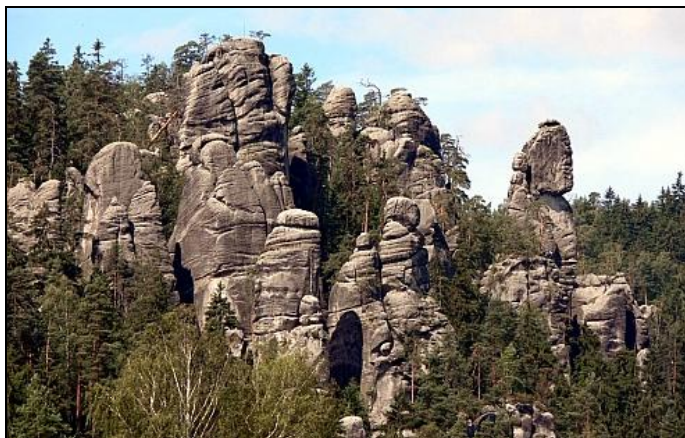
Tak letos začala pískařská sezóna slibně. Duben byl skvělý, pak se to zvrtilo a jakž takž dopadl konec léta a podzim, který nakonec, jako když utne. Přesto se Českým pískomilům docela dařilo. Vlastně, proč ne, když na splnění v oblasti je potřeba jeden den, a pár hezkých přece jen bylo.

Celkový počet zaregistrovaných se zvýšil o pětadvacet na pětadvadesát. Ale, odhaduji, že 40% budou jen internetoví brouzdači.

Počet lezců, kteří něco skutečně vylezli je sedmnáct. Letos o šest víc.

Kromě června se lezlo od jara do podzimu. Splnit podmínky se podařilo třem lezcům na Křížáku a v Tisé, dvěma na Prachově, na Drábovně, na Zbirohu, v Ostrově, na Sněžníku a na Ostaši a jednomu na Hrubici (druhý se ještě nezaregistroval).

No a teď to nejdůležitější, dva, **Franta Čepelka** a **Mirek Novotný**, splnili základní podmínky pro udělení titulu Český pískomil, tj. 100 bodů za den, v pěti oblastech, takže už to mají černé na pískovém.

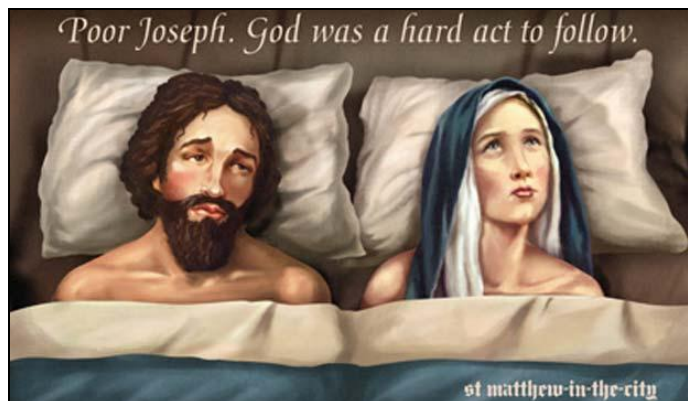

Letos se přihlásilo i pár zvuchých jmen, ale zatím asi nebyl čas, tak na výsledky ještě musíme počkat. V každém případě "Pískomil" probíhá a pár lidí už se chytlo. U mě je to možná maličko z nouze ctnost, jelikož se nedostanu do skal tak často, jak bych chtěl. Takže když, tak si alespoň zalezu. Nějak se mi ty sezóny zdají kratší a kratší, musím tedy intenzivněji.

Tak na viděnou ve skalách!

Foto © archiv Ivo Wondráčka

Pěkný vánoční billboard..

Chudák Josef, jak mu to asi šlo, když Marie měla předtím Boha..

Foto © 2009 st matthew-in-the-city

Bilancování a plány Jana Šlechty

Před koncem roku jsme požádali **Jana Červenáčka Šlechtu** (na snímku) o malé ohlédnutí za letošní sezónou a o případné plány na rok 2010.

Zde jsou:

Hned na Nový rok chci vyhrát soutěž o Berg heil na Pikovické jehle. Již o vánocích přecházím česko-slovenskou hranici, jako přípravu pro stanovení základního rekordu v soutěži o Nejrychlejší přechod Roháčů, na jaře chci určitě konečně prvovystoupit na Iihu v Sněžných jamách a koncem března plánuji rozjet 10-ti denní horo-přípravku pro středoškoláky.

Protože v létě nebude ještě našetřeno na Tibet, vydám se přidat si na svůj indiánský náhrdelník další jaguáří zub, i když pro jistotu jen v podobě Alallinhornu. Možná, že když to půjde rychle, tak si k tomu přihodím ten matterhornovitéj hřebínek směrem k Fee koppe a Alphubelu.

No a v září se sejdeme v klubovně Alpinu, abych shrábnul nějakou tu cenu z v tomto roce vyhlášených trvalých veteránských soutěží.

Jan Šlechta stoupá pod Iihu v Sněžných jamách

Připomínám, že dne 18.9.2009, jsme v rámci oslav mých padesátin v klubovně Alpinu vyhlásili těchto 5 soutěží:

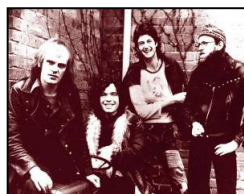
- 1) o co nejvyšší počet zdolaných alpských čtyřtisícovek
- 2) o co největší počet výstupů jedním člověkem na jednu alpskou čtyřtisícovku
- 3) o co nejrychlejší přechod Roháčů od Tomanovského sedla k Sivému vrchu nebo vice versa
- 4) o osmitisícovku vystoupenou člověkem nad 50 let
- 5) o Berg heil na Pikovické jehle

Konec roku 2010 určitě jistí jubilejní 30. přechod hlavního hřebene Krkonoš, který začaly chodit už i mladý holky, a tak se tam před nimi zase vytahujeme. Sledovat při tom všechny ty známé Sněžanky a Machry po 30-ti letech, to je neskutečná junda...

Váš Český Messner

Foto © archiv CNS

Peter Hammill v Praze

Peter Hammill vystoupí 22.1.2010 ve Velkém sále Městské knihovny v Praze. Představí zde své nové album Thin Air. Po koncertech s Van der Graaf Generator je to další šance vidět tohoto umělce zas z jiného úhlu. Jeho záběr je hodně široký - lze ho nalézt na sólových albech, s jeho

domovskými VdGG, Genesis nebo King Crimson..

Buildering – zas je co lézt!

Nepatrný rozdíl v názvu, velký v popisované činnosti – řeč je o boulderingu a builderingu. Vyznavači prvního lezu po nepatrných kamenech, často v těch nejzapadlejších oblastech, vyznavači builderingu, o kterém budeme hovořit tentokrát, zase po výtvorech člověka – mostech, sloupech, sochách, ale hlavně po výškových budovách.

Od pondělí 4. ledna 2010 stojí v Dubaji nejvyšší budova světa s názvem **Burj Dubaj** (Dubajská věž). Stavba dosahuje výšky 818 metrů, má 162 pater, její podlahová plocha činí 334 000 metrů čtverečních a v mrakodrapu je 57 výtahů a 8 eskalátorů.

Burj Dubaj - pýcha Arabských emirátů, nejvyšší stavba, jakou kdy člověk vytvořil a zároveň obrovitá výzva – kdo bude prvním pokořitelem?!

Hlavní rozdíl, mezi lezením v různých formách po přírodních výtvorech a zdoláváním podobných staveb, je v tom, že buildering je téměř ve všech případech ilegální. V drtivé většině se proto tato činnost provádí v noci, často bez jistění a ve velmi obtížných podmínkách. Pofiderní výhodou je, že mrakodrapů je po světě opravdu hodně a stále rostou další, což je pro klasické lezce pochopitelně naprosto nepředstavitelné.

Burj Dubaj – těžko posoudit, je-li úchvatnější pohled shora či zdola. Každopádně je to cíl velevýznamný a lezci z celého světa si už teď zcela určitě na něj „brousí zuby“...

Máme tu tedy nový Everest mezi budovami. Kdo bude ale první na jeho vrcholu?

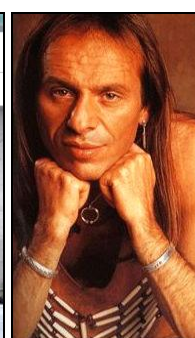
Adeptů je hned několik, pojďme si představit ty nejznámější, i když překvapit může vlastně kdokoliv.

Harry Gardiner to určitě nebude, ale zmínit ho musíme. Gardiner je prvním oficiálně známým „urban climberem“. S lezením po budovách začal již v roce 1905 a zdolal více jak 700 nejrůznějších budov v Evropě a Severní Americe, obvykle oblečený do běžných civilních šatů a zcela bez jakýchkoliv umělých pomůcek.

Harry H. Gardiner, zvaný Human Fly, a jeden z jeho mnoha povedených kousků (označen šipkou)..

Jasným adeptem je jistě **Alain Robert**, dnes asi nejznámější „pavoučí muž“. Na svém kontě má např. Empire State Building v New Yorku, Sears Tower v Chicagu, Petronas Towers v Kuala Lumpur a mnoho dalších.

Alain Robert je díky médiím už natolik známý, že ho není třeba nijak extra představovat..

Dalším mužem je **Dan Goodwin**. Ten vylezl třeba známé Sears Tower v Chicagu.

Dan Goodwin dvakrát v „akci“ a jednou v „civilu“...

Nikdo už nepřekoná **George Williga**, který zdolal budovu World Trade Centra zničenou teroristy 11. září 2001.

Historické snímky z výstupu **George Williga** na bývalou budovu WTC v New Yourku

A ve hře jsou jistě i další. Třeba známí aktivisté **Harry** a **Simon Westawayové**, kteří se proslavili „eko“ akcí na Big Ben v Londýně anebo dokonce někdo od nás. Složme se na letenku **Jirkovi Petřinimu Petříkovi** a svět se ještě bude divit!!

Foto © wikipedia a archiv CNS

Zřícenina kostelní věže v Mukařově

Vydáte-li se za lezením do Mukařova u Verneřic, určitě vás při průjezdu obcí, která dala této malé lezecké oblasti jméno, zaujme polozřícená kostelní věž na místním hřbitově.

Poslední zbytky kdysi slavného kostela, zanechávají i dnes na návštěvníkovi mohutný dojem..

Původně gotický kostel, stojící v jedné z nejvyšších trvale obydlených poloh Českého středohoří, se připomíná poprvé roku 1374, byl přestavěn v letech 1751–54, podle projektu **O. Krebse**. V pozdějších dobách byl kostel zbořen a zachovala se jen věž, která sloužila obci jako zvonice.

Před sedmi lety, dne 1.12.2002 v 10.50 hod, se zřítla celá východní polovina věže, včetně pozůstatků západního průčelí gotického kostela..

Foto © 2006 **Sponge**

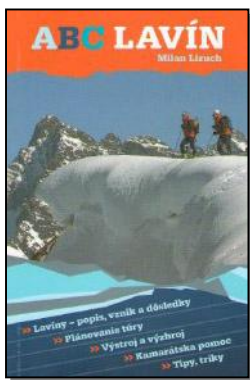
Kniha ABC LAVÍN

Na knižních pultech se objevila ucelená a praktická publikace o lavinách určená široké veřejnosti. Jejím autorem je profesionální pracovník Střediska lavinové prevence Horské záchranné služby **Milan Lizuch**.

Lyžaři, turisté či horolezci zde najdou přehledně zpracované poznatky o sněhu, jednotlivých druzích lavin, popis jejich vzniku a důsledků, naučí se, jak plánovat túry, jakou si vzít výstroj a výzbroj, jak důležitá je kamarátská pomoc, ale i zajímavé tipy a triky, které se vám při pohybu v horách budou určitě hodit.

Vydavatelem je Horský internetový klub, kniha má 80 stran, brožovanou vazbu a psaná je ve slovenštině.

Foto © archiv **CNs**

Spadlý skalní blok ve Hřensku

Zřícený kus skály na silnici před hraničním přechodem ve Hřensku, stále blokuje část cesty.

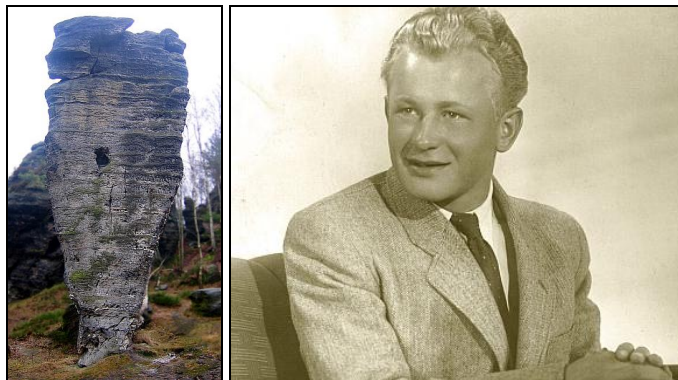

Vlevo záběr těsně po utržení bloku 14.10.2009, vpravo 28.12.2009

Foto © 2009 **Lenka Chárová** a archiv **CNs**

Zemřel Antonín Nedval

V sobotu 21. listopadu 2009 zemřel v pečovatelském ústavu v Chabařovicích **Antonín Nedval**, autor Staré cesty na Mravenčí věž v Rájci. Mravenčí věž byla jediná, která svou obtížností odolávala všem pokusům tehdejší lezecké elity až do konce druhé světové války. Cestu vylezl v roce 1949 a v průvodcích u ní figuruje pouze jeho jméno – ani jištění shora ji jeho spoluzeční nedokázali přelézt..

Antonín Nedval a „jeho“ věž...

Foto © archiv **CNs**

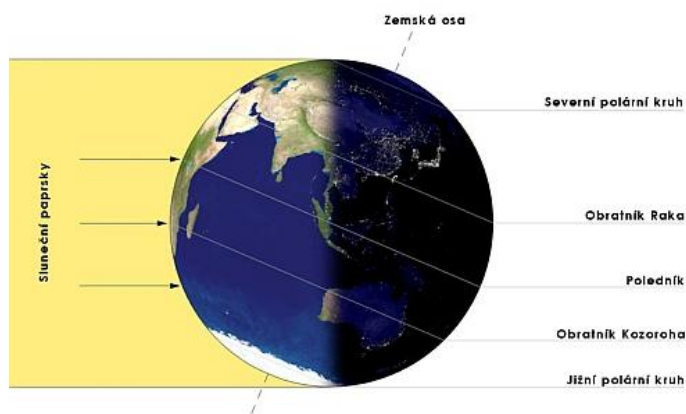
Zrození nového Slunce

V pondělí 21. prosince 2009 v 18:45, nastal zimní slunovrat. Slunce vstoupilo do znamení Kozoroha a začalo se pomalu od jižního obratníku vracet zpět k rovníku.

21. prosince byla nejdelší noc v roce a dny se opět začnou prodlužovat. V dávných dobách se ten den uctíval svátek zrození nového Slunce. Podle staré pohanské legendy jej porodila matka příroda a lidi to znamenalo, že se do života opět vrátí harmonie, projevující se jako život. Že zima a smrt nevítežila a to, co zdánlivě umřelo, se opět začne probouzet.

Co tento den znamená pro nás pískaře, asi netřeba dodávat..

Obrázek © **Jindřiška Řeháková** a **wikipedia**

The Simsons – jsou s námi 20 let

Je to tak. Už dvacet let vychází animovaný seriál **The Simsons**. Za tu dobu rodinka Simsonů prožila nejedno dobrodružství, a tak není divu, že nechybělo ani lezení..

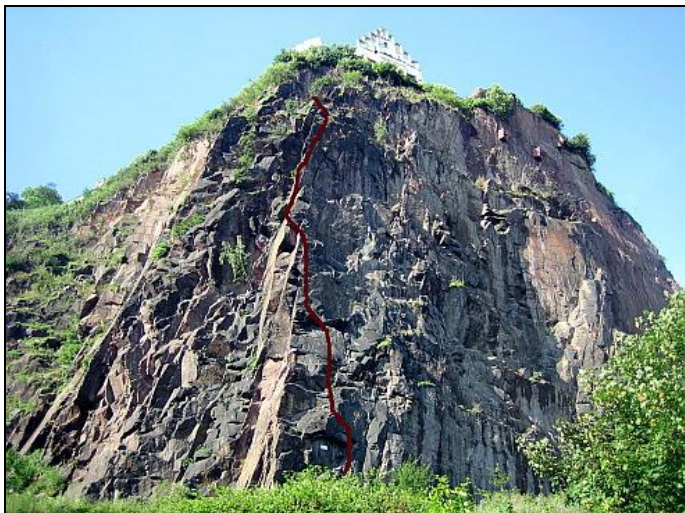
Foto © archiv **The Simpsons**

Sachsenstiege

Extrémní Klettersteig nedaleko Drážďan

Údajně nejtěžší klettersteig (neboli hezky „česky“ feráta) v Německu, se nachází v těsné blízkosti dálnice nedaleko Drážďan. Jmenuje se "Sachsenstiege" a vede jižní hranou na Begerburg, kde najdete i několik pěkných lezeckých cest.

Sachsenstiege zde instalovala na jaře 2004 firma Alpin-Service Löwinger GmbH z Drážďan. Její obtížnost je **KS 6** (nejvyšší možná) se slovním označením "extremer Sportklettersteig". Délka cesty je 50 m, výška 45 m. Sestup 2x sláněním (1 x 20 m / 1 x 25 m)..

Foto © 2009 *Sponge*

Slavoj Hokr na Slovensku

Známy horolezec **Slavoj Hokr** (na snímku), významný prvovystupce a autor mnoha prvopřeskoků, zavítal v průběhu roku 2009 za lezení k našim sousedům na Slovensko. Společně s přáteli navštívil hned několik tamních lezeckých oblastí – Zádiel, Turnisko u Kojšova, Tomašovský výhled nebo Machnaté-Kostolce v Demänovské dolině. Právě poslední jmenovaná oblast, u nás zatím nepřilíhší známá, ho nadchla asi nejvíce:

„Jednodélkové cesty ve víceméně kultivované skále v pěkném prostředí s výhledem na Chopok..“

Foto © RAČ

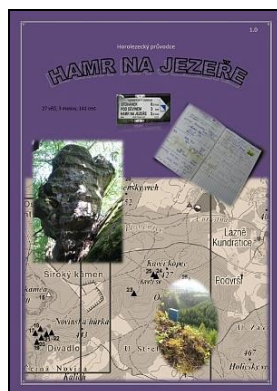
O skály netřeba mít strach – hlídá je!

Věže a masivy na levém břehu Labe nikdo neukradne. Dohlíží na ně hlídač a každého návštěvníka rád upozorní, že chodit v lese se nesmí ani po cestách a do skal už vůbec ne. Ale hlavně – nefotit!!

Hamr na Jezeře od Pavla Bechyně

Průvodce, jak z Guinnessovy knihy rekordů..

Nový průvodce a jeho autor **Pavel Kýsa Bechyně**

Pavel Kýsa Bechyně si v posledních několika letech našel věru bohulibého koníčka – vrhl se na „výrobu“ horolezeckých průvodců. Má jich již na svém kontě celou řadu a stále pracuje na jejich vylepšování. Před koncem roku poslal do „éteru“ tuto potěšitelnou zprávu:

„Vážení kamarádi, spolulezci. S Novým rokem vyjde nový fotografický průvodce Hamr na Jezeře, který bude ke stažení na stránkách Kýsy a Bukyho..“

Jak řekl (napsal), tak i udělal:

Nový průvodce HAMR NA JEZEŘE

Oblast: **Ralsko – Děvínské poleší**

Materiál: **pískovec**

Počet věží: **27**

Počet masivů: **3**

Celkem cest: **141**

Průvodce vydal a zpracoval: **Pavel Bechyně (Kýsa)**

Úvod: **Radek Mikuláš**

Popis přístupu k věžím zpracoval: **Jakub Turek**

Fotografie: **Pavel Bechyně, Jana Řezníková, Jakub Turek, Radek Mikuláš, Alena Mikulášová**

Dále spolupracovali: **Jana Řezníková, Pavel Henke, Radek Mikuláš**

Správce oblasti: **Pavel Henke (Buky)**

Ke stažení na: <http://www.prvovystup.eu>

A proč průvodce, jak z Guinnessovy knihy rekordů? Na popsání 27 věží a tří masivů potřeboval Kýsa přesně 108 stran. Při stejném poměru byl měl například takový průvodce na Dubské skály, který popisuje 1221 věží a masivů, neuvěřitelných 4396 stran..

Klobouk dolů a díky, Pavle!

Foto © archiv *CNs*

Silvestr nanečisto

Pomalou se stává tradicí, že se den před Silvestrem vydáváme do Dolního Žlebu. Nejinak tomu bylo i letos. Vyrázili jsme z Maxiček, došli až na hranici a kolem Hraniční jehly zpět do Dolňáku. Otevřeno mělo pouze Piccolo, tak jsme skončili tam..

Foto © archiv *CNs*

Studna na Vřísku

Jiří Chára, CAO Děčín

Na jaře roku 1987 získal **Jaromír Tore Panoch** zakázku od Státních lesů na vyčištění středověké studny nedaleko zámku Vřísek u Holan. Vybral si čtyři kamarády a vrhli se do nelehké několikaměsíční práce.

Vlevo pohled na **Vřísek** od JV, asi 1832 nebo 1833, vpravo historická mapa s původním označením **Sischkenberg**

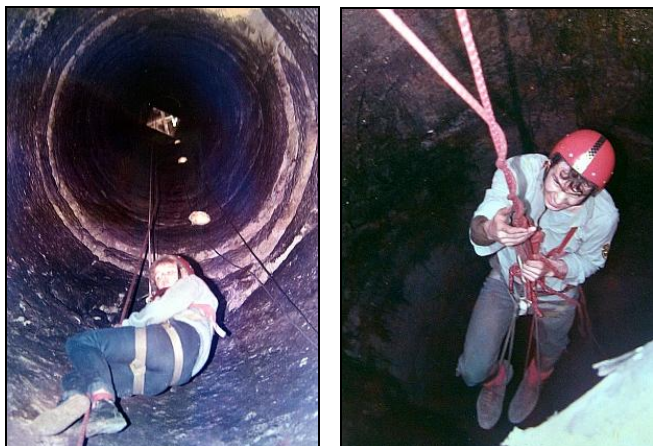
Údajně téměř 60 metrů hluboká studna byla překrytá prohnítlými pražci a jiným materiálem. Při prvním slánění na její dno jsme zjistili, že průměr studny je konstantní 2,5 metru, hloubka k nánosu je 38 metrů, takže pod nohama nás mělo čekat minimálně 20 metrů nejrůznějšího materiálu. Díky velkému průměru studny nebyl na jejím dně problém se vzduchem. Na stěně jsme objevili malou cedulku, s tímto textem:

*„Poprvé od dob středověku sestoupili do této studny dne 28.3.1986 členové České speleologické společnosti 1-07 **Vladimír Dejmek, Jana Macáková, Václav Zimerman, Hynek Fiala a Martin Pek.**“*

V dubnu 1987 jsme začali s vestrojováním hrdla studny

V květnu 87 jsme začali s čištěním dna. Dvojici spojených sudů jsme tahali pomocí motorového vrátku PNP 122. Studna začala vydávat své poklady. Svrchní vrstvu tvořil napadaný materiál z mnoha překrytí, hlavně pražce a různé trámy. Dál už jsme museli materiál nakopávat. Bylo zde velké množství nejrůznějších zvířecích kostí, mnoho paroží, zrezivělé staré nástroje, plno hliněných nádob a dalších překvapení.

Cesta nahoru pomocí šplhadel Gibs byla zpočátku řádná dřina, pak už jsme se tahali nekompromisně vrátkem.

Po několika návštěvách jsme se stali v Holanech středem pozornosti všech obyvatel a brzy nás všichni znali, nejvíc samozřejmě z místní hospody. Tady jsme se také potkali s odborníkem **Jaroslavem Machatým** (na snímku), který nám později zprostředkoval výpovědi místních pamětníků (paní **Fojtové, Jiřího Šukala, Františka Hladkého** aj.).

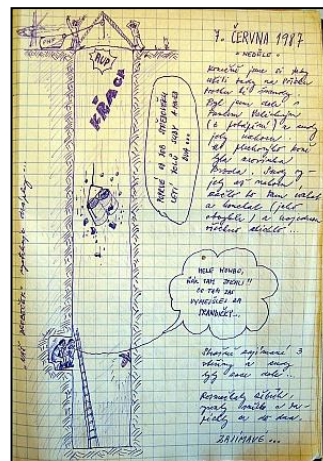
Jednotlivé výpovědi se hodně rozcházel. Studna měla být například spojena tajným vchodem s nedalekým zámčkem; nad hladinou vody měl být vchod do malé jeskyně s pokladem; Němci měli před odsunem do studny naházet veškeré vybavení zámku a hodně dalších verzí. Veškeré výpovědi (a také nalezené historické dokumenty) se shodovaly v jediném – studna měla být hluboká 58 metrů (32 sáhů) a po válce do ní spadnout jalovice. Pak už se nepoužívala. Jak se ukázalo, nic z toho nebyla pravda.

Pomáhat nám ochotně chodila i děvčata z Holan a my je za odměnu brali do skal lézt. Blondýnka v světlém svetrku je dcera **Jardy Machatého Janička**.

Nejriskantnějším okamžikem bylo vždy vytahování naplněných sudů a jejich přepřahání nad studnou. Po pár dnech jsme proto začali sekát do stěny studny vždy po pár metrech výklenky, kam se mohli schovat ti, co dole kutali. Vyplatilo se nám to 7.

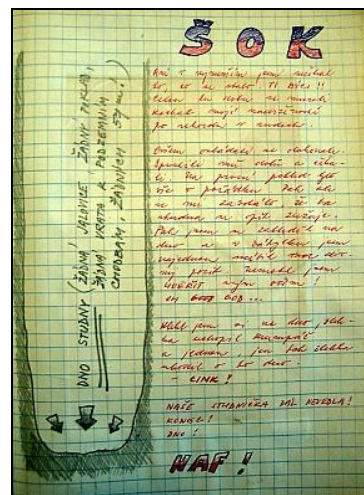
června 1987. Byl jsem právě dole s **Pavlem Votickým**, kterého jsem znal z potápění a který nám přijel pomoci. Naložili jsme oba sudy vrchovatě nakopaným materiálem, vylezli po žebříku do výklenku a dali pokyn k vytažení. Sudy vyjely až nahoru nad podlahu bednění, kde ovšem ocelové lanko nevydrželo a prasklo. Sudy se řítily dolů, strhaly vestrojení lampami, rozdrtily náš žebřík a s rachotem dopadly na dno. Několik vteřin nikdo nepromluvil. Nahoře v tu chvíli asi kluci prožívali peklo.. (Obrázek z mého cancáku..)

Práce pak probíhaly každý víkend až do začátku srpna 1987. Dole se vystřídalo plno lidí, hlavně naši kamarádi, ale i náhodní známí. Každý se chtěl dolů podívat. Příležitost si nenechal ujít ani **Jarda Machatý**.

Čím jsme se dostávali hlouběji, tím se měnily i předměty, které jsme nacházeli i jejich četnost – bylo jich stále méně. Nálezy patřily vždy tomu, kdo si je zrovna vykutal, čeho bylo víc, to jsme vystavovali vedle studny a nabízelí kamarádům či známým. Poklad se sice stále nekonal, ale stejně působil podvědomě jako značná motivace. Dole to byla opravdu dřina, přesto jsme raději chodili tam, nežli makali nahoře na přepřahání sudů na kladku a jejich vyvážení na určenou skládku.

Zvrat nastal 28. srpna 1987. Přijel jsem na Vříšek po týdenní dovolené a nic netušil. Kluci mě spustili dolů, jakoby se nechumelilo. Dole si člověk musel přeci jenom chvíli přivyknout šeru, než se rozkoukal. Vzal jsem krumpáč a kopl. Málem mi vyletěl z ruky. Bylo tam dno studny..

Vlevo další list z tehdejšího cancáku, vpravo **Julius Anděl**, přezdívaný **Čert**, s poslední lopatou na původním dnu studny

Všechno tedy bylo nakonec jinak. Nekonal se tajné chodby, nenalezli jsme žádný poklad a nebyla tam ani kostra údajně spadlé jalovice.

Největším překvapením ale bylo dno studny, které bylo v ani ne padesáti metrech,

místo v padesáti osmi, jak bylo uváděno v mnoha historických dokumentech a publikacích..

Dno vříšecké studny. Historie dokonalé středověké stavby byla přepsána..

Studna Vříšek

Práce zahájeny na jaře 1987

Dna dosaženo v noci ze 14. na 15. srpna 1987

Všechny práce ukončeny v průběhu září 1987

Průměr studny 2,5 m

Hloubka k nánosů 38 m

Hloubka předpokládaná na základě dobových záznamů 58 m (32 sáhů)

Skutečná zjištěná hloubka necelých 50 metrů

Používán naviják PNP 122

Největší část prací prováděli: **Julius Anděl, Jiří Chára, Jaromír Tore Panoch, Václav Rybář a Ladislav Slaviček.**

Foto © archiv **Jiří Chára**

Adam Ondra

Adam Ondra (na dnes již dost historickém snímku) je současná lezecká jednička, a tak to prostě je. Někdo může něco namítat, další se z toho radovat. Smířit se s tím ale musí všichni..

Rok 2009 byl pro Adama hodně úspěšný a hlavně ukázal, že to s lezením myslím vážně. Prokázal svou všestrannost, plí, neuvěřitelný růst výkonnosti, a co je obzvlášť sympatické, i velkou pokoru, čestnost a skromnost. Už to samo o sobě je ve světě špičkových sportovců nevidaný jev.

Na začátku roku 2010 se pohodlně usídlil na prvních místech respektovaného žebříčku nejlepších lezců i boulderistů 8a.nu. Právem.

Route Ranking: Top-10 climbs last 12 months			Boulder Ranking: Top-10 climbs last 12 months		
1	13 465	Adam Ondra 1993 CZE Brno	1	11 372	Adam Ondra 1993 CZE Brno
2	13 065	Eduard Marin 1985 ESP Barcelona	2	11 339	Nalle Hukkataival 1986 FIN Helsinki
3	12 948	Ramón Julian Puigblanque 1981 ESP Manlleu	3	11 225	Daniel Woods 1989 USA Longmont
4	12 635	Lukasz Dudek 1983 POL Czeszodowa	4	11 161	Kensuke Hamada 1987 JPN Shiga
5	12 588	David Graham 1981 USA Maine	5	11 116	Keita Mogaki 1981 JPN Yamaguchi
6	12 585	Magnus Midtbø 1988 NOR Bergen	6	11 105	David Graham 1981 USA Maine
7	12 565	Mathieu Bouryou 1989 FRA Chambéry	7	11 083	Rosta Stefanek 1977 CZE Decín
8	12 485	Tino Lois 1978 ESP A Coruña	8	10 908	Rok Klancnik 1986 SVN Slovenj Gradec
9	12 435	Geoffray De Flaugergues 1995 FRA Chambéry	9	10 900	Andrés Di Felice 1991 CAN St. Catharines
10	12 415	Daniel Woods 1989 USA Longmont	10	10 848	Bernhard Schwaiger 1975 AUT Maria Alm
			11	10 790	Toni Lamprecht 1972 DEU Munich

Ranking **8a.nu**, leden 2010. **Adam Ondra** jako jednička..

Foto © 2007 **Sponge**

Narozeniny Věry Doškové

V sobotu 9. ledna 2010 proběhla v restauraci U Bocmana oslava kulatého jubilea **Věry Doškové**. K tanci a poslechu účastníkům zahrála skupina složená ze samých horolezců.

Pěkně to bylo..

Věra Došková a účastníci narozeninového jezdu v rest. U Bocmana (předtím U Tomáše a ještě víc před tím opět U Bocmana)..

Kapela „The Horolezecké legendy“ zleva: **Vláša Došek, Láďa Tůma a Míra Cach.**

Tak ještě jednou, díky a všechno nejlepší, Věro!

Foto © 2010 **Sponge**

Osmdesátka Drahoše Machaně

Několik fotografií z oslav 80tin **Drahoše Machaně** nám poslal **Zdeněk Konrád**. Mezi hosty, co jméno, to lezecká legenda..

Foto © archiv **Zdeňka Konráda**

Čerstvý fulgurit na Vojtěchovi

Fulgurit, neboli stopu po zásahu bleskem, na Vojtěchovi, na pravém břehu Labe, objevil náhodou **Petr Laštovička**, známý prvovýstupce a lezec z Dolního Žlebu. Při cestě na kole do práce si všiml nějakého „lezce“ na Vojtěchovi. Další den tam někdo lezl opět a pak zase a zas. Už bylo jasné, že to člověk asi nebude, ale že tam musí být „něco“ nového, divného.

Různé staré fulgurity z vrcholů věží v Labských pískovcích

Řekl o svém objevu Pavoukovi a domluvili si společný výstup na věž, za účelem vyřešení záhady. Nahore téměř nevěřili svým očím. Ve stěně, zhruba nad dolezem cesty Kocourova varianta, objevili rozsáhlou stopu po úderu blesku, tzv. fulgurit. Tady jsou fotografie „z místa činu“:

Takhle jasný a čerstvý fulgurit je opravdová vzácnost. Navíc překvapuje i jeho tvar a stopa. Na nejhornějším místě je stopa po úderu blesku (výrazný důlek), následuje jasná bílá stopa směrem dolů, pak blesk kousek skály „přeskočil“ a opět krátce pokračoval po povrchu až zmizel v tělesu věže (další výrazný a hluboký důlek). Okolí dráhy blesku je jasně oranžovo-bílá. Skvrna je jasně patrná i z druhé strany břehu..

Foto © **Jiří Chára** a **Petr Laštovička**

Vraždy z Labáku

Součástí budovaného horolezeckého archivu budou i staré stabilní smyčky, posbírané z různých cest v Labském údolí. Část jich bude také podrobena testu na trhačce. Zřejmě se máme na co těšit – výsledky budou asi hodně zajímavé..

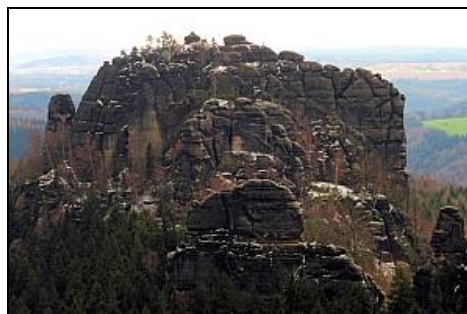
Malá část krasavic, kterým nezřídka svěťujeme své životy...

Foto © archiv **CNs**

Berkové na Rauschensteinu

Berkové z Dubé byli starý český šlechtický rod, který se vyčlenil z rodu pánů z Dubé a jsou tak jednou z linií Ronovců. Ve své době patřili k nejbohatším rodům. Drželi majetky zejména v severních a východních Čechách, ale i na Moravě a v Kladsku. V roce 1637 byl rod povýšen na říšská hrabata. Rod Berků z Dubé vymřel v 18. století.

V roce 1410 postavili na vrcholu Rauschensteinu první malou skalní pevnůstku, v té době s výhledem na údolí Labe. S „lezením“ tedy začali už před rovnými 600 lety..

Vlevo Rauschenstein a vpravo erb Berků z Dubé

Foto © **wikipedia**

Italské problémy před 20ti lety

V roce 1990 věnoval *Domus*, časopis římskokatolické církve, obsáhlý článek ožehavému problému stále častějších odhalených řader horolezkyň. Zaštitil se dokonce tvrzením jednoho lékaře, že „šplhání nahore bez“ je pro lezkyně ze zdravotního hlediska velmi nebezpečné a několik kněží v pobřežní oblasti jižní Itálie rovnou zakázalo svým dívčím ovečkám navštěvovat místa, kde se provozuje „necudné lezení po skalách“.

Lezkyň se v té době zastal pouze časopis *Casabella*, který uveřejnil fotografie několika lezkyň a napsal „pohled na estetické lezkyně při estetickém sportu normálního člověka potěší a jen divného pohorší..“

Fotografie zcela vpravo pochází z časopisu *Casabella* 1990. Nevybrali špatně..

Foto © **Casabella** a **iNet**

Boje o HORÁM ZDAR 2010!

Zákulisí letošních bojů o novoroční vrcholy.

Díky posunu uzávěrky prosincového čísla až do prvních dnů roku 2010, můžeme přinést i krátké novoroční nahlédnutí do vrcholových knížek. Mnoho toho ale nebude, protože počasí se tentokrát chovalo tak, jak v zimě má.

Takže, co už víme o prvních dnech roku 2010:

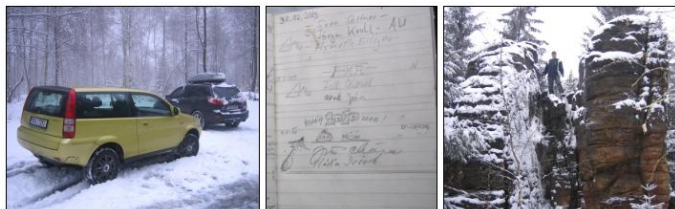
Pravý břeh Labe: Zatím žádné zprávy, a to přesto, že v roce 2010 čeká jednu z nejvýznamnějších a nejoblíbenějších věží stoleté jubileum.

Levý břeh Labe: Divoká banda Jílovská (Jaulau Wild Pack) to vzala pěkně zoztra – když ráno na Nový rok vylezl na Jánošíka **Pítrš Laštovička** nezbylo mu, nežli zavýt na celé údolí jedno hodně neslušné slovo.. Alespoň **Pavel Ranpa Randák** s druhý „svou“ věž uhájil.

Rájec: Do Rájce se hodně těšil **Karel Bělina**. Jeho spolulezkyňe ho ale nepěkně vypekla, tak zůstalo jen u těšení.

Ostrov, Tisá: Padla Dědova vyhlídka, jinak žádné zprávy.

Sporný potok: Věž i Stěnu Sporného potoka si pohlídali **Jiří Chára** a **Vladimír Došek** (viz foto).

Dubské skály: Hlavního kosiče ze Skalky rozptyluje záhadné neznámé děvče, nikdo jiný se zatím nepochlubil.

Studený masiv: **František Žid** jen potvrdil náš předpoklad: „Studený masiv, HZ v 00:20 hod, 1.1.2010.“

Malá Veleňská věž a jiné kwaky: Strážní věž u Merboltic, Havraní věž u Velké Javorské a okolní kvaky ještě čekají (hodně pravděpodobně) pod bohatými peřinami prašanu. Zaledněnou MVV si „majitel“ uhlídal.

Čima a Bandstein: Pozorovatel z Vaňova hlásil červenou bundu vysoko ve svahu nad korunami buků. To může znamenat ledacos, ale také, že Bandstein je odlovený. A je-li Bandstein, bude i Čima.

Vrabinec: Ranpa na EC: „9.1.2010, 22:40, Hlavní věž, St.c., MarS-ranpa. HZ pro radost, trochu pořukovalo, trochu sněžilo. Bez Martina bych knihu nenašel, je to už let od posledního otevření.. 10.1.2010, 0:40, Střední jehla, Kout, Mars-ranpa. HZ za odměnu, boj o každý centimetr. Oproti létu to pustilo (muselo) přímo koutem, pohorky do "širočiny" ideální. Mezitím všim připravil Kája fojr, afterparty u buřtu a piva, krásnej mejdan..“

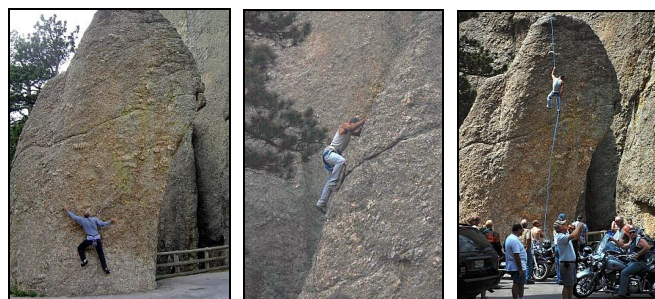

Zatím se moc neví: Jetřichovice, Vysoká Lípa, Bořeň, Tašov, Mlynářův kámen..

Foto © 2010 jednotliví aktéři

Náprstek vs. Náprstek

Nedostupná, světoznámá věž The Thimble, neboli Náprstek, kterou proslavil svým odvážným prvovýstupem **John Gill**, stále přitahuje mnoho lezců, kteří se pokoušejí o její zdolání, často nad hlavami nic netušících návštěvníků.

The Thimble v oblasti Needles nedává mnoha lezcům dodnes spát..

Málokdo ovšem ví, že i my máme svůj „Náprstek“. Tak se totiž jmenuje výrazná věžička v Jizerských horách, kterou najdeme v oblasti Srázy – Poledník, v pokračování hřebene Koňské hlavy u sedélka asi 400 m západně od vrcholového skaliska Koňské hlavy. Na její vrchol vede zatím jediná cesta klasifikace IV. Kdo trochu Jizerské hory zná, ví, že podobné krásné miniaturní věžky nejsou ani zdaleka zadarmo.

Ostatně, přijedte si je vyzkoušet.

Foto © iNet a průvodce JH

Štědrodopolední Ptačí stěny

Itinerář téhle akce je už pár let stejný: dopoledne kolem desáté auty k vysílači na Bukové hoře, pěšky nebo na lyžích ke skalám Ptačích stěn, v bivaku založit oheň, trochu si zalézt (nebo těžce vybojovat alespoň nějaký vrchol – to podle podmínek), ozdobit stromeček pro zvířátka (**František Žid** nosí pytel voňavého sena – toho z nás mají nejraději), trochu horkého punče či svařáku a pak zase pomalu domů.

A tak tomu bylo i tentokrát...

Štědrodopolední Ptačí stěny 2009

Antonín, Dája, Míša a Pavel Randákoví, Martin Švec, František Žid a Jiří Chára

Foto © 2010 Martin Švec

Vánoční Bořeň 2009

Radka Krumplová, CAO Děčín

Již 20. výroční „Vánoční lezení na Bořni“, pořádané CAO Děčín, jsem si nechtěla nechat ujít, vždy to byl povedený den. Každý rok začíná úžasnou vlakovou paříbčickou, ale tentokrát nikde nikdo. Na nádraží v Povrlech jsem potkala **Karla B.**, který mě ujišťoval, že skupinka lezců sedí vždy v posledním vagónu. Vlak přijel, ale žádná hlava horolezce nás z okénka nevtala.

Nevidí, možná prý nastoupí všichni v UL nebo TP, asi jeli rychlíkem. Hmmm.

V UL nastupuje pouze **Dan H.**

V Bílině Kyselce vystupujeme pouze tři. **Dan H.** zvolil své tempo a já jsem stíhala krok **Karla B.** Třeba skupina lezců z DC čeká na chatě pod Bořni, ale tam byla jen hrstka Chomutováků.

Čekáme než dorazí parťák **Dana H.** a **Petr Z.** a pak všichni společně i s **Karlem B.** vyrážíme na jih.

Počasí nebylo vůbec vánoční, celkem teploučko, modrá obloha, nádherné výhledy, prostě úžasně podmínky pro lezení.

Dorazili jsme na jih, **Karel B.** se nečekaně trhnul, se zámkou, podívat se za roh a už jsme ho celý den neviděli. Naštěstí mě kluci vzali na své lano a vylezli jsme nádherné cesty za nádherného počasí.

Vše pak bylo korunováno pivečkem a vínečkem v hospůdce.

Sice v malé skupince, ale královsky jsme oslavili 20. vánoční lezení na Bořni...

Foto © archiv Radky Krumplové

Bratři Nehasilové vyhráli OBPH!!

David a Vláďa Nehasilovi dokázali vyhrát v ojedinelé akci – v 54. ročníku Orientačního běhu pražských horolezců na Ostaši ve dnech 13. až 14.11.2009. Závod dokončilo 54 dvojic. David s Vládou se o vítězství pokoušeli už po čtvrté, ale teprve tentokrát to vyšlo a příští rok tak běh pořádají oni.

54. OBPH – Ostaš, 13.-14.11.2009

1. Nehasil David, Nehasil Vláďa
2. Špíchal Jiří, Marek Vladimír
3. Urban Hynek, Šebánek Martin

Pořadatelé byli: **Jan Štykar, Tomáš Horský a Libor Kříž.**

Vláďa a David Nehasilovi - třetí a čtvrtý z leva. **GRATULUJEME!!**

Foto © archiv KOB Děčín

A co bude dál?

CAO News je minulostí. První číslo vyšlo v červenci 1999 a pak už vycházelo pravidelně každý měsíc (plus dva speciály). Celkem 125 čísel! Byla to práce krásná, ale tím, jak se obsah rozšiřoval, také čím dál náročnější. Soudě podle mnoha ohlasů, se vám tento časopis líbil.

Za těch deset let vznikl také ale rozsáhlý archiv různých materiálů, fotografií, kterých by byla škoda nevyužít, stejně tak, jako navázaných spojení na mnohé autory a lezce.

S řešením přišli kamarádi z **EuroClimbingu** a kluci z **Lezce**. Články a zprávy se postupně přesunou tam.

Lezec & EuroClimbing

Kdo tedy bude mít zájem, může se dál s krátkými i delšími zprávami z dění v severočeském regionu setkávat právě zde.

Tak ahoj, Horám zdar a ... nashledanou!

Jiří Houba Chára

Foto © archiv CNS

POZOR, POZOR!

Pro všechny členy a příznivce klubu CAO Děčín:

Dušan Koštejn, CAO Děčín

Jelikož s posledním CAO News přestane vycházet i poslední stránka, kde jste byli zvyklí hledat přehled plánovaných oddílových akcí, rozhodli jsme se přejít na nový způsob komunikace a založili jsme emailovou konferenci.

(Nebojte se, není to nic tak složitého, jako třeba Facebook.)

Jak konference funguje?

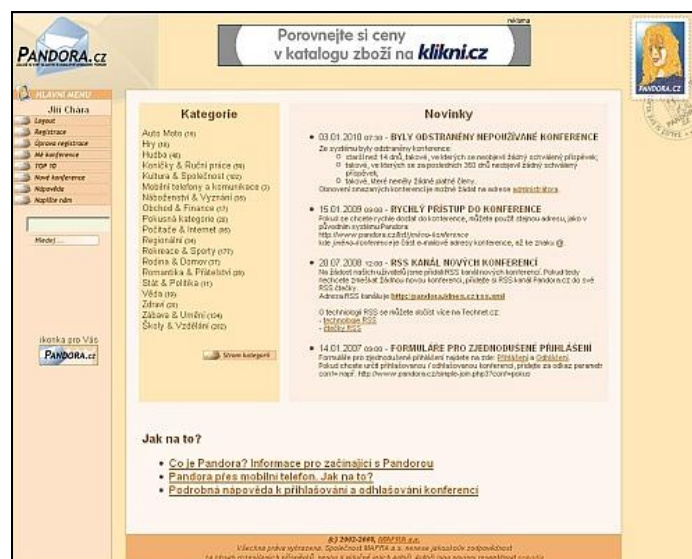
Konference není nic jiného, než emailová adresa

cao@pandora.cz, kam pošlete e-mail a ten se rozešle na emailové adresy všech, kdo se do konference přihlásil.

Konference je určena pro zaslání zpráv, které by mohly zajímat ostatní členy nebo příznivce našeho klubu (pro jistotu zdůrazněme, že jde o CAO Děčín).

Do konference se neposílá to, co ostatní členy konference nejspíš vůbec nezajímá – komerční inzerce, politická propaganda, jiná propaganda, věci určené do soukromé emailové schránky (domlouvat si rande je povoleno, to většinu členů určitě zajímá), atd.

Naopak do konference patří všechno, co by mohlo ostatní členy zajímat – info o akcích, nabídky na sobotní lezbu, informace o volných místech ve voze jedoucím na zajímavou akci, atd.

Abyste mohli dostávat a posílat emaily z a do konference, musíte se přihlásit dle následujícího postupu (na základě výslovné žádosti doplňujeme pro **Ranpu** některé podrobnosti a tipy & triky):

1. Na adrese <http://pandora.idnes.cz/user/registration.php> si zaregistrujte svůj emailový účet.

Podrobnější návod (pro Ranpu):

- vyplňte políčka Jméno a Příjmení (můžete si tam dát přezdívku, pokud jí ještě nepoužívá nikdo jiný)

- vyplňte Heslo a pro jistotu ještě jednou heslo (tam si dejte co chcete)

- do jednoho ze 4 políček určených pro emailovou adresu zadejte svůj email, kam chcete dostávat zprávy z konference. Můžete dát i dva emaily, třeba jeden do práce a jeden domů, ale pak to budete dostávat mailíky do práce i domů :)

- Klikněte na tlačítko Registrovat

2. Na vaší emailovou adresu přijde potvrzovací email, který musíte potvrdit.

V emailu je odkaz, na který stačí kliknout a potvrdit. Kdyby to náhodou nefungovalo, je v potvrzovacím emailu, ještě i popis postupu, jak potvrdit registraci pomocí emailu.

(Pro **Ranpu**: klikni na odkaz, je to jednodušší. Potvrzování emailem vyžaduje pokročilé uživatelské funkce Kopírovat a Vložit).

3. Jděte na adresu <http://pandora.cz>

Zde se přihlaste pod jménem a heslem, které jste právě zadali. Kdo použil potvrzení registrace pomocí odkazu, už by měl být přihlášen automaticky, pokud mezitím nezavřel internetový prohlížeč.

(Pro **Ranpu**: Úplně vlevo je sloupeček a pod nápísem Hlavní menu je napsáno vaše přihlašovací jméno. Pokud nejste přihlášení, je tam napsáno Nepřihlášen. V tom případě klikněte na položku Login a přihlaste se.)

4. V levé části obrazovky si povšimněte menu a zvolte Hlavní menu.

Vpravo se objeví sloupec Kategorie, ve kterém postupně klikajte Rekreace & Sporty -> Ve volné přírodě -> CAO Děčín.

Kdo se proklíká až sem, tomu se v levém menu nenápadně objeví položka Přihlášení konference. Na ní klikněte a jste skoro u konce.

5. Ověřte si, že vám to funguje správně.

Jděte do svého emailu a pošlete na adresu **cao@pandora.cz** nějaký hezký vzkaz kamarádům. Pokud jste úspěšně zvládli registraci do konference, tak vám přijde váš email zpátky a to znamená, že ho dostali i všichni ostatní v konferenci. Pokud jste proces registrace nezvládli, přijde vám mail, že nemůžete do konference nic posílat, protože nejste přihlášení.

(Ranpo, to dáš. Zvládl jsi Facebook, dáš i tohle!)

Držíme palce!

Foto © archiv CNS

Nu, a ještě naposledy něco pro **Jonáše..**

Vybrali a vhodnost posoudili kamarádi z klubu

VÝROČÍ

PROSINEC 2009

- 4.12. **Libor Rebel Hroza**, Mamut Praha
4.12. **Michal Mareš**, CAO Děčín
7.12. **Milan Šafa Šafařík**, CAO Děčín
10.12. **Lenka Cestrová**, CAO Děčín
11.12. **Vlastimil Domes**, CAO Děčín
13.12. **Jiřina Mišítková**, CAO Děčín
14.12. **Ladislav Ryska**, čestný člen ČHS
17.12. **Michal Karel Železný**, CAO Děčín
19.12. **Jindřich Švihnos**, Benešov n/Pl
23.12. **Táňa Hrabáňová**, CAO Děčín
25.12. **Diana Pavlátová**, CAO Děčín
26.12. **Petr Píchin Jícha**, CAO Děčín

Všem oslavencům blahopřejeme a přejeme vše nejlepší...

-iš-

ČEKÁ NÁS...

KALENDÁŘ HOROLEZECKÝCH A SPORTOVNÍCH AKCÍ

Není důležité vyhrát
ale zúčastnit se...

- leden **Boje o „Horám zdar!“**
- 16.1. **Schůze OVK LP.** Schůze Oblastní vrcholové komise Labské pískovce v Dolním Žlebu, v rest. U Kostí.
- 6.2. **Zlatý cepín.** 56. ročník závodu horolezeckých štafet 3x10km klasicky v Bedřichově v Jizerských horách.
- 19.2. **The Plastic People of The Universe.** Koncert PPU v KD Crystal v České Lípě.
- 27.2. **Jizerský člověk 2010.** VIII.ročník drsného dvojboje v hloubi Jizerských hor. Akce pořádaná HO LOKO Liberec, je určena jen a pouze pro maximálně odolné muže a ženy – přežije jen Jizerský člověk...

A příště už jen přes Pandoru..

CAO News

Horolezecký časopis severočeského regionu

Telegraficky:

- Od **Zdeňka Konráda** přišly nejenom pěkné fotografie, ofoceně staré vrcholové knížky z Hruboskalska, ale i parádní staré horolezecké filmy, včetně jednoho od **Jana Špáty**. Díky moc!
- O letošním ročníku OBPH jsme už krátce psali. Vyhráli ho bratři **Nehasilové**. Překvapila však i „naše“ děvčata **Petra Straussová** a **Zuzka Nehasilová**, která skončila v ženách na třetím místě..
- Zdá se vám, že se nezvykle odmlčel **Martin Čermák**? Inu, jak říkají staří Francouzi, Cherchez la femme!
- Na schůzi VK Hruboskalsko a Správců oblastí 24.10.2009 byl zvolen nový předseda VK. Stal se jím **Radek Meier**. Za odstupujícího **Miroslava Bojsu Dědka**, byl do komise ještě doplněn **Tomáš Hördler**.
- HK Uherské Hradiště – hodně slušný oddíl! Rok 2009: **Michal Rožek** 10/10+, **Zdeněk Hoša** 10-, **Marek Zavřel** 9+/10-, **Radmil Schneider** 9+, **Vladimír Wolf** 9+, **Kuba Novák** 9/9+, **Petr Urbánek** 9, **Jara Blatný** 9-.. Pane jo!
- Za CAO Děčín stojí tentokrát za zmínku jen **Pavel Pavouk Černý** (ten nezklame!): Cest 397, písek Xb, vápno 7c, na kole 9620 kilometrů!

Heslo na tento měsíc:

CAO News – zmizni!

Šťastné návraty přeje za celou redakci CAO News

Jiří Houba Chára

UPOZORNĚNÍ PRO ČLENY CAO DĚČÍN

ÚNOROVÁ ČLENSKÁ SCHŮZE PROBĚHNE VE STŘEDU
3. ÚNORA 2010 V RESTAURACI NA KOCANDĚ.

NA PROGRAMU BUDE:

VOLBA PŘEDSEDY A VÝBORU KLUBU, VYHODNOCENÍ
ROKU 2009, LEZENÍ A DALŠÍ..

TĚŠÍM SE NA SETKÁNÍ S VÁMI!

Jiří Chára